73STE JAARGANG No. 9634 WOENSDAG 3 OKTOBER 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Kantoor: Conscientiesteeg 27 - 29. — Telefoon: Redactie 23858, Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399 Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Dankbrief van K.V.P. aan mgr. V. d. Veen Zeppenfeldt

Willemstad. — Heden is de volgende tekst bekend geworden van een brief welke het Bestuur van de Curaçaose K.V.P. verzonden heeft aan Mgr. A. v.d. Veen Zeppenfeldt, die zoals bekend, kortgeleden eervol ontslag is verleend als Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen:

Hoogwaardige Excellentie,

Nu de Katholieke Volkspartij kennis heeft genomen van het eervol ontslag dat U op eigen verzoek uit Uw hoge functie om gezondheidsredenen is verleend, beschouwt zij de tijd gekomen om U, Hoogw. Excellentie, oprechte dank te betuigen voor de levendige en daadwerkelijke belangstelling, die U in de loop van haar bestaan steeds voor deze partij heeft getoond.

Deze belangstelling dateert zelfs van vóór Uw Episcopaat.

In de herinnering leeft immers nog Uw geestdriftige medewerking in de eerste moeilijke dagen van de oprichting der K.V.P. En eenmaal tot de bisschoppelijke waardigheid verheven, is Uw zo gewaardeerde interesse nimmer verslapt.

Uw herderlijk woord, hetzij geschreven of gesproken. heeft niet nagelaten met onmiskenbare duidelijkheid aan te tonen, dat ook op politiek terrein de grote belangen van ons H. Geloof en daarmee die van onze Katholieke bevolking kunnen worden geschaad of gediend. Deze richtlijnen zijn een inspiratie geweest, die zowel de juiste wegen aangaf, als opwekte om die ondanks tegenspoed te blijven volgen.

Voor uw steun in talrijke vormen bij de vervulling van haar vaak moeilijke taak ondervonden, is de Katholieke Volkspartij U grote dank verschuldigd. Zij stelt er prijs op deze erkentelijkheid nu tot uiting te brengen en U, Hoogw. Excellentie, de verzekering te geven dat de herinnering daaraan steeds levendig zal blijven als een bron van kracht om de strijd onversaagd voort te zetten.

Met de bede voor een spoedig herstel van Uw gezondheid, verblijven wij, Hoogwaardige Excellentie, met gevoelens van eerbied en oprechte hoogachting,

HET BESTUUR VAN DE KATHOLIEKE VOLKSPARTIJ

(w.g. H. M. van Delden
Onder Voorzitter
(w.g.) P. M. Maduro
Secretaris

Vijf jaar geëist in zaak Gerharts

Willemstad. — Het Hof van Justitie heeft gisteren de zaak Gerharts in hoger beroep in behandeling genomen. De Procureur Generaal eiste 5 jaar gevangenisstraf met ontzegging van het passieve kiesrecht voor de tijd van 10 jaar. Zoals bekend werd G. in eerste aanleg veroordeeld tot 1 jaar en 6 maanden met 6 jaar ontzegging uit het passieve kiesrecht, na een eis, die gelijk was aan de thans door de officier gestelde. Het Hof zal op 16 oktober aanstaande vonnis wijzen.

Massale receptie K.N.S.M.

Amsterdam. — Een urenlange onderbroken stroom van relaties heeft gisteren langs de directie van de KNSM getrokken, tijdens een receptie die gehouden werd, in de nieuwe passagiershal aan de Surinamekade. De duur van de receptie was op twee uren gesteld, maar werd in werkelijkheid veel langer omdat de bezoekersstroom, onder wie vooraanstaande figuren uit het politieke leven, de handel, de nijverheid en tal van organisaties, die op deze gebieden werkzaam zijn, meer tijd nodig had.

Gisteravond is in Krasnapolsky de eerste van de serie feestavonden voor het personeel gegeven.

Surinaamse kistenfabriek geheel uitgebrand

Paramaribo. — De Surinaamse Kisten- en Krattenfabriek NV brandde verleden week geheel af. De schade wordt geraamd op ongeveer S/ 50.000. De materiële schade is gedekt door verzekering bij de Nederlanden van 1845, doch de bedrijfsschade is niet gedekt. De brand ontstond in een droogkamer, die met een oliebrander werkt. De nachtploeg slaagde er niet in de brand te bedwingen. De gealarmeerde brandweer kon het vuur tot de fabriek beperken en wist de belendende zuurstof- en accyteleenfabriek te redden.

Vier schuldigen in Valkenburgse autobusramp

Luik. — In hoger beroep zijn tegen de verantwoordelijke personen inzake de Valkenburgse autobusramp hogere straffen geëist, dan waartoe de rechtbank van Luik de verschillende directie- en personeelsleden van garage „Transropa" te Luik had veroordeeld.

De Luikse rechtbank veroordeelde alleen de chef-monteur Vroonen tot 1 1/2 jaar gevangenisstraf, omdat hij alleen aansprakelijk was voor de slechte toestand, waarin de rampbus verkeerde.

Volgens de procureur-generaal was de straf voor Vroonen wel wat aan de hoge kant, omdat niet hij alleen, maar ook directeur Troussart, administrateur Dohmen en chaffeur Mills schuldig waren. Hij oordeelde, dat de drie laatstgenoemde verdachten eveneens verantwoordelijk waren voor de autobusramp op 29 september 1954 te Valkenburg, waarbij 19 personen, hoofdzakelijk Belgische gepensioneerde mijnwerkers uit Grace Berleur om het leven kwamen.

Zij dienen derhalve aldus de procureur-generaal, ook gestraft te worden. De pleidooien in deze zaak worden a.s. donderdag gehouden

Greta Martha, begeleid door guitaristen, zingt hartveroverende melodieën in „Ay Cosita Linda", het varieté, dat gisteravond een stampvolle Roxy-zaal trok.

Daverend succes voor „Zwaan"-vereniging

„AY COSITA LINDA" brengt laaiende geestdrift in Roxy

Varieté van de goede soort doet Curacao's naam eer aan

Willemstad. — De uitvoering, die de „Zwaan"-vereniging gisteravond onder de titel: „Ay Cosita Linda" in Roxy heeft gegeven, is een oclatant succes geworden. De zaal was afgeladen vol, het jonge volkje nam zelfs met staanplaatsen genoegen, toen bleek dat de toegangskaarten reeds sinds die middag waren uitverkocht. Minister-president Jonckheer en het Statenlid Braam zaten op de ereplaatsen. En het programma van regisseur Schenker was zo goed, dat het enthousiasme der honderden varieté-liefhebbers tegen het middernachtelijk uur nog even laaiend was als het doek voor het eerst die avond was opengegaan.

Het programma van regisseur Schenkeh kenmerkte zich door een frisse afwisseling, originaliteit en goede stijl.

Shon Benchi en zijn vrouw (Lourdes Locadia) in een huiselijke twist tijdens een der intermezzo's in de grote varieté-revue „Ay Cosita Linda".

Fouten, die anders op dergelijke avonden nog al eens gemaakt worden, werden gisteravond zorgvuldig vermeden. Nergens waren er storende hiaten of bood het programma onvoldoende afwisseling. Daar zorgde trouwens Moy Galante wel voor, aan wie de conférence was opgedragen en die zich met verve van zijn dankbare taak kweet. Zonder hem zou deze variétéshow in een aantal los van elkaar staande scénes uiteen gevallen zijn. Met hem werd het een kleurig geheel, dat het publiek tot het laatste toe boeide.

En nu het feest op zich. Want het wàs een feest, dat Schenker en zijn medewerkers op de planken brachten. Daaraan hebben op de eerste plaats fleur en charme bijgezet de zangeressen Norma Vonsee, Gretha Martha, Hortense Sarmaat en de Hermanas Heyer. Curaçao bezit zangeressen van het moderne ritme, waarop het trots kan zijn. Van „Tres Dias" tot „Venganza" en „Todavia" daverde het applaus aan één stuk door de warme Roxy-zaal. En eenzelfde lof verdienden de guitaristen, die haar begeleidden in een soepel en prettig aandoend ritme.

Oswald Specht, die wij zo goed kennen van „Mascarada", bracht het ernstiger genre, op de piano begeleid door de heer Van Delden. Een goede vondst van regisseur Schenker, waarvoor velen hem dankbaar zullen geweest zijn. Dan waren er de solodansers, een show op zich, en het Hawaian-ballet, een bekoring voor het oog. En Heroudin, de scheermesjesetende goochelaar, die men geen dwangbuis behoeft aan te doen. En de onvergetelijke Shon Benchi, die een baratillo hield en een onuitputtelijke voorraad grollen en grappen over het voetlicht de zaal in strooide. En de Jovenes del Caribe, de band van standing, die bescheiden op de achtergrond blijvend, doch deze avond voor een groot gedeelte mede „maakte". Alle de talloze trio's van mensen, waaraan men op het eerste ogenblik ziet, dat zij liefde voor het vak hebben en dat het Latijnsamerikaanse ritme vlees en bloed van hen is. En last but not least de modeshow van Madame Veronica. Wij hadden nooit gedacht, dat zoiets zich zou lenen voor een varieté. Doch na wat wij gisteren gezien hebben, zijn wij bekeerd. Dit was een show in optima forma en in alle opzichten passend in het geheel van Schenkers programma.

De terugkeer van de „Zwaan"-vereniging met „Ay Cosita Linda" is een triomfale geweest, en een bewijs, dat Curaçao in staat is op het gebied van de lichte muze prestaties te leveren, die niet onderdoen voor wat op dit gebied in de omliggende Caraibische gebieden wordt gepresteerd.

Mej. Lourdes Locadia declameert „Tengo Miedo". Ook een glanspunt van de varieté-avond „Ay Cosita Linda".

„Opvouwbare" kerk te Tilburg

Tilburg. — Pastoor Manders, bouwpastoor van de nieuwe Tilburgse parochie Berkdijk heeft in samenwerking met de Tilburgse firma Ballemans besloten tot de bouw van een „opvouwbare" kerk in de fabriek van deze firma, welk bedehuis dienst zal doen als noodkerk tot de nieuwe parochiekerk gereed is. Architect J. Strik uit Boxtel ontwierp deze kerk, die voornamelijk van hout is, zó, dat deze gemakkelijk uiteenbaar en verplaatsbaar is. De kerk zal plaats bieden aan ongeveer 640 mensen, doch bij de constructie is er rekening mee gehouden, dat de kerk terstond uitgebreid kan worden. Het geheel komt op een fundering van beton. De wandvulling bestaat uit vierkante blokken, drie op elkaar, elk van 1.25 meter, die ingeklapt kunnen worden. Deze blokken zijn gemaakt van isolerend materiaal, dat gedeeltelijk uit stro en hout is samengesteld. De vloer van deze kerk bestaat uit tegels, terwijl het dak met golfplaten wordt afgedekt. Tenslotte krijgt deze „vouwkerk" nog een afzonderlijke klokkenstoel, die met de nieuwe noodkerk waarschijnlijk al met Kerstmis in gebruik wordt gesteld.

— De toneelspeler en operatenor Algernon Aspland, op het toneel bekend als Sydney Russel, is op 81-jarige leeftijd in zijn woning te Dublin overleden. Hij was een Engelsman van Noorse afkomst.

„Rock 'n Roll-rariteiten

Chicago. — Een radio-omroep te Chicago heeft gedurende twaalf uur ononderbroken een concert uitgezonden van gramofoon-opnamen van Elvis Presley, de Amerikaanse „rock 'n roll" zanger. De omroepleiding gaf het volgende resultaat: een dame informeerde, wanneer er pauze zou zijn voor een lang nieuwsbulletin. Zij wilde de was uithangen, maar wilde geen onderdeel van het concert missen. De moeder van een zes maanden oude zuigeling meldde, dat het kind 's morgens altijd schreidde, maar rustig sliep terwijl Presley zong. Een andere dame zei, dat zij in ruim twee jaar niet één dag van haar werk was weggebleven, maar nu wendde zij ziekte voor om het programma te beluisteren.

NA 113 DAGEN KABINETSCRISIS

Nederlandse kranten verwachten formatieopdracht voor dr. Drees

Prof. DE GAAY FORTMAN aangezocht voor Overzeese Rijksdelen

Amsterdam. — De Amsterdamse ochtendbladen melden vanmorgen dat Prof. dr. de Gaay Fortman, hoogleraar aan de Vrije Universiteit, aangezocht is voor de portefeuille van Overzeese Rijksdelen.

In verband hiermede, zo meldt „Trouw", had hij een gesprek met minister Drees, die naar verwacht wordt met een formatieopdracht zal worden belast, zodra de informateur Burger geslaagd is met de vijf partijen tot een akkoord te komen over de zetelverdeling.

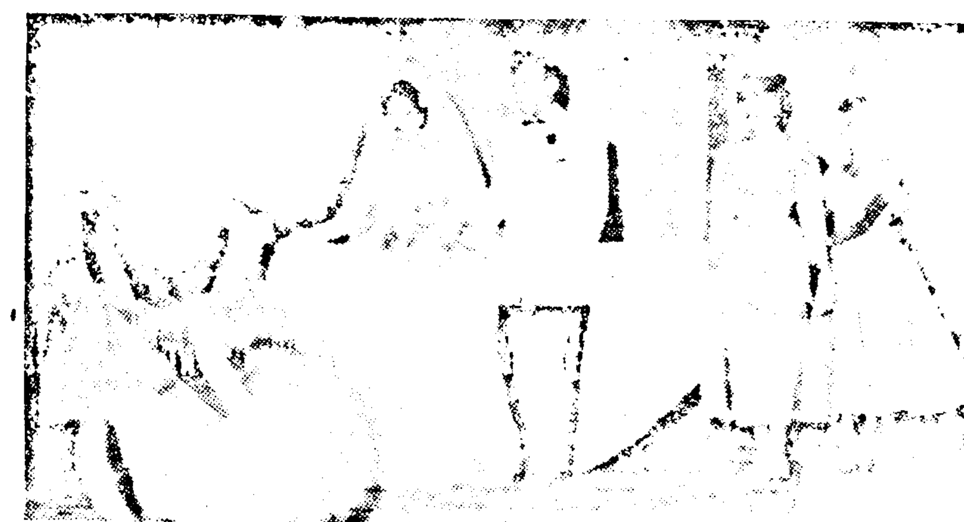
Overzeese Rijksdelen zou dan de tweede zetel zijn die de Anti-Revolutionairen toegewezen zouden krijgen.

Het is echter zeer de vraag of Prof de Faay Fortman, die in de loop van hedenmorgen een beslissing zou nemen, het aanbod zal aanvaarden. Hij was namelijk een van de politici, die het eerst de stelling verdedigd hebben dat na het tot stand komen van het statuut met de West er geen plaats meer was voor een departement van Overzeese Rijksdelen.

De „Volkskrant" schrijft dat de zaken met de kabinetsformatie vastgelopen waren, doordat de socialistische informateur het departement van Verkeer en Waterstaat, waarop de Anti Revolutionairen het oog hadden gericht, aan de liberaal Korthals had aangeboden, en deze niet ongenegen bleek de uitnodiging te aanvaarden. Mr. Burger heeft in samenwerking met dr. Drees besloten de Anti-Revolutionairen enigszins tegemoet te komen met het plan om het departement Overzeese Rijksdelen, dat gedoemd was te verdwijnen, toch te laten voortbestaan en een A.R. bewindsman daarvan aan het hoofd te plaatsen.

Prof. de Gaay Fortman heeft in de Antillen gewoond en bezit nog andere ervaringen en bekwaamheden, die hem geschikt maken voor het departement Overzeese Rijksdelen — aldus de „Volkskrant", die echter eveneens vermeldt dat hij steeds voor opheffing van het departement heeft gepleit.

Vandaag is het 113 dagen geleden dat het kabinet Drees zijn ontslag indiende waarmede de huidige kabinetsformatie het langste heeft geduurd in de gehele Nederlandse parlementaire geschiedenis.

Madame Veronica presenteert bruid en bruidegom in de modeshow van „Ay Cosita Linda".

Surinaams „THALIA" bracht experiment op de planken

Paramaribo. — Het toneelgenootschap Thalia, dat reeds goed 120 jaartjes achter de rug heeft, bracht dezer dagen een experiment op de planken dat door de pers in het algemeen kritisch ontvangen is, maar waarbij de aansporing niet ontbrak om op de ingeslagen weg voort te gaan.

Het experiment lag hierin dat Thalia er eindelijk toe gekomen is om een toneelstuk aan te bieden uit een verwant cultuurgebied, een zo zeer verwacht cultuurgebied dat het stuk als iets eigens kon worden gezien. The Craetures is een klein stuk van Cecily Wait-Smith en is een Brits West Indisch stukje, dat onder de titel Watramama vertaald werd door Albert Helman Eddy Vervuurt (die momenteel in Nederland muziek studeert) schreef er speciale muziek voor. Tot dusver had Thalia het steeds gezocht in Europese en Amerikaanse toneelstukken.

Watramama is een niet helemaal geslaagd experiment. Segi Wolff (een te Nijmegen studerende met verlof in Suriname vertoevende student) voor de Nieuwe Tijd schrijvend noemt het inhoudloos en bovendien slecht gespeeld. Het Nieuws meent de fout gevonden te hebben in het feit dat de regisseur een scène zonder gemoedsbezwaren heeft laten vervallen waardoor het hele stuk gedenatureerd is.

The Creatures is de geschiedenis van een plaatsje ver van het stadsleven. Eén oude visser, die tot de rivier, tot een hagedis en een kraanvogel babbelt. heeft een geliefkoosd plekje in het bos aan een kreekje waar hij altijd zit te vissen. De vrede van dit plekje wordt verstoord als het plaatsje er een buitenfeestje komt houden ter gelegenheid van het vertrek van Winston, die naar de stad gaat „om wat centen te verdienen". Winston vrijt op dit feestje lustig met Saphira die hij zijn meisje noemt. Maar de volgende morgen, vlak voor zijn vertrek maakt hij haar duidelijk dat als hij een vrouw zal nemen, het een stadsmeisje zal zijn en geen districtsmeid. De rivier (Watramama-riviergeest) roept Saphira tot zich om haar smart te verlichten, Saphira stort zich in de rivier voor de ogen van de visser. Even later komt Winston terug met het hele gezelschap dat hem uitgeleide deed. Het vertrek gaat niet door want de bus is defect geraakt. Het plaatsje keert terug naar zijn haasteloze leventje, waaruit Saphira echter verdwenen is.

Doordat in Watramama het toneel van Winstons terugkeer wegens het defect raken van de bus, is weggelaten is het subtiele evenwicht van The Creatures ongetwijfeld verstoord.

De recensent van De West concludeerde dat Thalia durf heeft getoond, die beloond is. „....deze eerste misschien nog wat stijve stap op de glibberige weg naar een eigen cultuur is gezet. Natuurlijk zal dit pad met vallen en opstaan moeten worden afgelopen...."

In de verantwoordelijke kringen schijnt het laatste woord over dit experiment nog niet gesproken. Naar vernomen werd had Edwin Thomas, de regisseur die onder auspiciën van Sticusa in Suriname werkt, zich er niet aan willen wagen. Het stuk werd dan ook geregisseerd door mr. Hugo Po.. Door de weigering van Thomas dreigt ook het Cultureel Centrum Suriname er bij betrokken te raken.

Kinderverlamming in Nederland loopt terug

Den Haag. — Blijkens de Nederlandse staatscourant werden in de week van 9 t m 15 september aangegeven 59 gevallen van kinderverlamming met verlammingsverschijnselen en 17 gevallen zonder verlammingsverschijnselen (waarvan 15 in Limburg). Over de week daarvoor werden 92 nieuwe gevallen aangemeld.

Het grootste aantal gevallen van kinderverlammnig in de week van 9 t m 15 september kwam voor in Zuid-Holland (24). Daarna kwamen Noord-Brabant en Limburg (resp. 8 en 7).

Onderwijzerstekort in Nederland blijft

Den Haag. — Minister Cals verwacht, dat het komende jaar voor de personeelsvoorziening bij het L.O. in Nederland zeer moeilijk zal zijn. Hij ziet echter een mogelijk verlichting door de spoedopleiding die door vele bezitters van een einddiploma VHMO met succes is gevolgd en door de terugkeer tot het onderwijs van die aktebezitters, die gedurende kortere of langere tijd andere betrekkingen hebben bekleed.

De bouw van nieuwe scholen zal echter in het komende jaar worden vergemakkelijkt doordat het bouwvolume voor dit doel belangrijk is uitgebreid. Niettemin, aldus de bewindsman in de toelichting op zijn begroting, zullen in vele opzichten beperkingen noodzakelijk blijven. Met name zal de vervanging van oude schoolgebouwen en de bouw van gymnastieklokalen en kleuterscholen slechts in beperkte mate plaats kunnen vinden.

Speelstraten voor de Amersfoortse jeugd

Amersfoort. — In de Amersfoortse gemeenteraad is meegedeeld, dat het in de bedoeling ligt voor de jeugd zgn. speelstraten te openen.

De jeugd zal daar ongestoord kunnen rolschaatsen en spelen, doordat de straten voor het verkeer afgesloten zullen zijn. Zij, die in die straten autobezitter zijn, zullen slechts onder bepaalde voorwaarden hun wagen voor de woning mogen plaatsen.

PINEAU IN CARACAS

Zullen Latijns-Amerikaanse landen Frankrijk in Suez-kwestie steunen?

DULLES wil zich ver houden van kolonialistische gedachten

Parijs. — Het Parijse avondblad „Le Monde" schreef gisteren in een hoofdartikel, dat de Franse minister van buitenlandse zaken in Caracas wil uitvinden, hoeveel steun Frankrijk van de Latijns Amerikaanse landen mag verwachten in de kwesties over Suez en Algerije. Het verlangen om de (handels-) relaties tussen Frankrijk en de Latijns Amerikaanse landen te versterken, is duidelijk niet het enige doel van de reis van minister Pineau naar Caracas, aldus het blad.

In feite houdt hem een onderwerp van meer dringende aard bezig, namelijk om uit te vinden, op welke mate van steun Frankrijk van de Latijns Amerikaanse landen kan rekenen ten opzichte van de Suezkwestie en bovenal in een mogelijk debat over de Algerijnse kwestie in de Verenigde Naties, waar de Latijns Amerikaanse landen over ruim een kwart van het aantal stemmen beschikken.

De Italiaanse minister van buitenlandse zaken, Gaetano Martino, heeft in een rede over de Suezkwestie in de Senaat de vorming van een permanent orgaan voor waakzaamheid en politieke samenwerking ter verzekering van de Westelijke solidariteit bepleit.

De Amerikaanse minister van buitenlandse zaken, John Foster Dulles getroostte zich dinsdag grote moeite om Engeland en Frankrijk in het Suezkanaal-geschil te steunen, zonder zichzelf bloot te stellen aan de mogelijke beschuldiging, dat hij het kolonialisme in Azië en Afrika steunt. Hij was op zijn wekelijkse persconferentie begonnen met de bespreking van de Suez kwestie en geëindigd met het definiëren van de Amerikaanse politiek ten aanzien van de algehele onafhankelijkheid van de landen in Azië en Afrika, die vroeger onder Brits of Frans bestuur hadden gestaan.

Nadat verschillende journalisten tegen functionarissen van buitenlandse zaken hadden gezegd, dat het laatste deel van de uiteenzetting van Dulles uitgelegd zou kunnen worden als een bewijs van principiële verschillen tussen de Westelijke Drie ten aanzien van de Suez kanaal kwestie, gaf Dulles schriftelijke wijzigingen van zijn verklaring uit, die de nadruk leggen op drie punten, namelijk dat de vereniging van gebruikers van het Suez kanaal nooit bedoeld is geweest als een middel voor het gebruik van geweld in het Suezkanaal geschil; het verschil in benadering van de kwestie tussen Engeland en Frankrijk enerzijds en de Verenigde Staten anderzijds vloeit voort uit het technische feit, dat de drie landen in het gebied van Suez niet door een verdrag verbonden zijn tot een gemeenschappelijke politiek en ten derde omdat de Verenigde Staten het vraagstuk onafhankelijker kunnen benaderen, omdat zij, anders dan Engeland en Frankrijk, geen koloniën bezitten en ook niet bezeten hebben.

Curacaose trouwde in Nederland

Op donderdag 27 september j.l. trad mejuffrouw Adèle M. Martijn (dochter van de heer José M. F. Martijn en mevrouw C. Martijn-Debrot) in het huwelijk met mr. Evert A. G. Brautigam. Het huwelijk werd gesloten in de parochiekerk van O. L. Vrouw van de Allerheiligste Rozenkrans te Amsterdam, alwaar pastoor Cleophas, geassisteerd door twee kapelaans, een plechtige H. Mis ter intentie van het bruidspaar opdroeg.

Het koor, onder leiding van de bekende componist Jan Mul, zong de Missa a tre voci d'homo in d kleine terts van Don Lorenzo Perosi en de wisselende gezangen van de Missa Pro Sponsis van Jan Mul.

Na de H. Mis zong het koor de antifoon „Corde et Animo" van dezelfde componist.

Het orgelspel na de plechtigheid was de toccata van Hendrik Andriessen. Als organisten traden op Jan Mul en Joep Straesser.

Des middags was er een druk bezochte receptie in het American Hotel, alwaar onder de talrijke personen die hun gelukwensen kwamen aanbieden zich ook de heer John Menge bevond.

De dag werd besloten met een diner, hetwelk gegeven werd in het Internationaal Cultureel Centrum te Amsterdam.

VAN HET FILMDOEK

Moederleed

Heden- en morgenavond presenteert een Italiaanse filmmaatschappij „La schiava del peccato" (MOEDERLEED) waarin de beroemde actrice Silvana Pampanini, bijgestaan door Franco Fabrizi en Camillo Pilotti, de hoofdrol vertolkt.

De Italianen verstaan de kunst het leven uit te beelden zonder te veel sentimenten op te roepen. De eenvoud die betracht wordt in hun films, is typerend voor de geaardheid van deze mensen.

Van een alledaagse gebeurtenis weten zij een aantrekkelijk produkt te maken, dat alleen door de oprechte weergave het aanzien waard is. De film „MOEDERLEED" welke in ROXY draait komt hier op neer:

Een jong rijk echtpaar, dat in een luxueus hotel logeert, ontdekt bij terugkomst op hun kamer, dat het medaillon met het jeugdportret van de jonge echtgenote uit de juwelendoos gestolen is. Het wekt hun bevreemding, dat de juwelen zelf onaangeroerd zijn gebleven. Zij stellen de directeur van het hotel van de diefstal op de hoogte. De directeur begint onmiddellijk met zijn onderzoek. Door een toeval ontdekt hij al spoedig, dat het medaillon weggenomen is door de garderobejuffrouw Mara Gualtieri. Aanvankelijk ontkent zij en als ontkennen niet baat, weigert zij een verklaring van haar daad te geven tot de directeur ermee dreigt, dat hij de politie zal waarschuwen. Dan maakt Mara hem deelgenoot van haar levensgeheim.

Mara is vroeger een mooie vrouw geweest, maar zij is op het slechte pad geraakt. Zij was verliefd geweest op een rijke jongeman, Giulio Franchi, maar deze had haar onder de druk van zijn ouders in de steek gelaten. Mara verwachtte toen een kind van hem, maar hij wist dat niet. Kort na de geboorte van het kind — een meisje — was het gestorven en Mara was achtergebleven in wanhoop en armoede. Zij had tenslotte geen andere uitweg gevonden dan de straat op te gaan. Later had zij een gewetenloos type — Carlo — ontmoet, die haar een geschikt instrument vond voor zijn zaken. Hij had haar een baan bezorgd als dienster en danseres in een dure nachtclub en zo verliepen enkele jaren van Mara's leven.

En wie nu denkt, dat deze de enige tegenslagen van Mara is geweest heeft het aan het verkeerde einde, want hetgeen wij hierboven schrijven, vormt maar een heel klein deel van het scenario.

Andere openingstijden societeit Asiento

Emmastad. — Naar wij vernemen heeft het Bestuur van Societeit Asiento besloten om met ingang van 15 october a.s. de Club op Emmastad in het vervolg op maandag te sluiten in plaats van woensdag, zoals momenteel geschiedt. Het nieuwe Paviljoen te Rust en Burgh zal echter de gehele week 's avonds geopend zijn. De bibliotheek van de Sociëteit is zondags zowel als zaterdags gesloten.

LIJST van gevonden voorwerpen

Willemstad. — Lijst gevonden voorwerpen in het tijdvak 24 tot en met 1 september 1956:

1 Imitatie goudkleurige damesarmband met medaille (1 sept); 1 gedeelte van linnen kap voor auto (zwart); Curaçaos bankbiljet; 2 sleuteltjes aan touwtje; 2 sleuteltjes aan ring, genummerd N.C.N.44; 1 zwarte plastic damesportemonnaie met ritssluiting, inhoudende klein geldsbedrag; 2 switchsleuteltjes, waarvan 1 genummerd 73G, aan reklameplaatje Dodge; 1 ijzeren huissleutel; 1 zakboekje met apeipren en foto's ten name van **H. G. Donkersloot** — K.L.M.-hotel; 1 identiteitskaart CPIM ten name van **J. M. Faneyt** — Montagne Abau 110; 1 paar zwemvinnen (Nieuwpoort), terug te bekomen bij de heer **Leeuwenberg** — Parallelweg 29 (Julianadorp).

Nadere inlichtingen betreffende bovengenoemde voorwerpen zijn te bekomen op kamer 5 A op het Hoofdbureau van Politie.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN

C. P. I. M.

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.00 kantoor tel. 2307
Van 23.30 — 07.00 J. N. F: Jung tel: 3353

Personeel Afdeling:
G W. Overdijkink, Beatrixlaan, 7 Rio Canario tel: 3412
B. g. g. nad. inl: tel: 2400

Materialen Afdeling:
J. J. v. Kampen tel: 4326

C. S. M.

Rederij:
H. H. van der Koogh tel: 2679

Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.00 — 18.00
Van 19.00 — 23.00 en van 08.00 — 08.00
W. Punt tel: 2580

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276—2098;
Van 1.00 — 07.30 J. Marcussen" tel 378[illegible]

Theather Asiento:

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Vliegende schotel of meteor?

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie)

Geachte Redactie,

Zojuist las ik in Uw dagblad van 2 oktober 1956 een bericht, **„Vliegende schotel boven Curaçao"**, naar aanleiding van dit bericht zou ik U het volgende willen mededelen.

Het recente geval gemeld door een sergeant majoor der mariniers, op maandag 1 oktober 1956, is door mij op hetzelfde tijdstip ook waargenomen. Doch of het nu een vliegende schotel was daar ben ik in het geheel niet zeker van, mijn bevindingen daaromtrent zijn alsvolgt:

„Ik zag geen vuurbol, doch een helder wit licht uitstralende voorwerp, gevolgd door een helder wit licht uitstralende streep, met inderdaad een formidabele snelheid zich voortbewegen in de richting oost naar west. De hoogte, niet te bepalen doch zeer hoog, naar mijn schatting in de statosfeer. Verder was het voorwerp voor mij ongeveer 15 seconden zichtbaar en verdween."

Uit hetgeen ik gezien heb moet ik concluderen dat het niets anders was dan een meteoor, ik kan het tenminste niet anders zien, dat het lang zichtbaar was is inderdaad zo doch komt mijns inziens wel meer voor.

Alleen dien ik nog op te merken dat het zich voortbewoog in een zuiver horizontale richting, gezien vanaf het punt waar ik stond, Salinja, in verre noordelijke richting waardoor de veronderstelling dat het laag vloog wel op kan gaan er ook nog zoiets als een horizon bestaat of er aan de horizon wolken waren kon ik niet waarnemen was dat wel zo dan kon het zich gemakkelijk boven de wolken voortbewogen hebben omdat de hemel boven Curaçao vrijwel wolkloos was.

Hetgeen ik zag zijn waarnemingen door mij zelf gedaan en nuchter bekeken, ik kan gemakkelijk zeggen het is een vliegende schotel geweest doch dan zou ik gaan twijfelen of ik soms aan hallucinatie's leed.

Verder hoop ik dat ik U met deze
Verder hoop ik dat ik U met deze mededeling van dienst kan zijn uiteindelijk kunt U dan uit al de ontvangen mededelingen een conclusie trekken al of geen vliegende schotels.

Met hartelijke groeten,
J. van Etten,
Salinja 190 te Willemstad.

Ernstige gevolgen van een vechtpartij

Willemstad. — Zondag moest de man F.C. in het St Elisabeth Gasthuis worden opgenomen, ten gevolge van opgelopen hoofdwondingen, welke hem enige dagen tevoren waren toegebracht tijdens een vechtpartij om een portie eten. Volgens doktersverklaring is de toestand van het slachtoffer zeer ernstig. In verband hiermede is P.S. aangehouden, die er van verdacht wordt F.C. met een steen bewerkt te hebben. Hij is in verzekerde bewaring gesteld.

De Eilandsbegroting voor 1957

Hulpkantoren „Rust" en „Dokterstuin" worden enigszins gemoderniseerd

Nieuwe woningbouwterreinen voor huur of erfpacht beschikbaar

Willemstad. — Het Bestuurscollege van het eilandgebied Curacao is voornemens voor de Hulpkantoren „Rust" en „Dokterstuin" een beperkte mechanisatie door te voeren, zo blijkt uit opmerkingen bij de Eilandsbegroting voor 1957 aan de Eilandsraad. Hiermede hangt samen enige reorganisatie van de huur- en voorschotten administratie. Voor de Afdeling Financiën wordt een bedrag van ƒ 35.000,— aangevraagd voor de aanschaffing van twee uitgebreide boekhoudmachines. In verband met de toeneming der werkzaamheden bij de Afdeling Financiën, en het Ontvangerskantoor en de daarmede samenhangende uitbreiding van het personeel is het noodzakelijk, dat bij het administratiegebouw Financiën meer ruimte beschikbaar komt. Het ligt in de bedoeling om het Bureau Domeinbeheer en Volkswoningbedrijf te doen verhuizen naar het gebouw waar thans het landsarchief is ondergebracht. De ruimte welke hierdoor vrijkomt, zal ter beschikking van de Afdeling Financiën worden gesteld. Teneinde de kosten, welke hiermede gemoeid zijn te kunnen dekken, wordt een bedrag van ƒ 20.000,— geraamd.

Ten behoeve van het ontvangerskantoor zal het deel van het gebouw Wilhelminaplein 2, dat thans als kleuterschool in gebruik is, zo spoedig mogelijk worden vrijgemaakt.

Teneinde een meer efficiënte werkwijze bij het ontvangerskantoor te verkrijgen, zal in het jaar 1957 de incasso met behulp van kasregisters worden doorgevoerd. Hoewel het Bestuurscollege reeds eerder ten aanzien van deze mechanisatie een positief standpunt had ingenomen, was het uiteraard tevens nodig om vast te stellen welk type loket-machines het meest doelmatig zou zijn. Thans heeft het Bestuurscollege ook hieromtrent zijn gedachten bepaald. Voorlopig zullen machines worden besteld voor het centraal kantoor gelegen aan het Wilhelminaplein. Eerst nadat de nodige ervaring met de machines op het centraal kantoor is opgedaan zal definitief bepaald kunnen worden, in hoeverre ontvangsten ook op een bijkantoor op Otrabanda kunnen geschieden.

Behalve met het feit, dat over voldoende personeel moet worden beschikt, dat snel met deze machines kan werken, dient er tevens rekening mede te worden gehouden, dat de invoering van zodanige machines dan pas verantwoord is, wanneer vaststaat, dat voldoende bezetting ervan gegarandeerd is. Overigens is het in dit verband van betekenis te vermelden, dat de levertijd der machines acht maanden is.

Gedurende het jaar 1956 heeft het Eilandgebied de beschikking verkregen over de terreinen Wela Tina, Bellevue, Buena Vista (gedeeltelijk), Jonisberg en Steenmijn. Deze terreinen, welke grotendeels reeds verkaveld zijn, komen voor uitgifte in huur of erfpacht voor woningbouwdoeleinden direkt in aanmerking.

Het terrein op Groot Kwartier omsloten door de Snipweg, Schottegatweg-oost, Gosieweg en Corrieweg is met een oppervlakte van ongeveer 250 ha. herverkaveld en in een uitbreidingsplan opgenomen, terwijl het in de bedoeling ligt zulks te doen met het terrein op Buena Vista, groot ongeveer 312 ha., omsloten door de Schottegatweg-west, F. D. Rooseveltweg, Cubaweg en Winston Churchillweg. De plannen ten aanzien van laatstbedoeld terrein verkeren in een zeer vergevorderd stadium.

In het uitbreidingsplan Groot Kwartier komen na herverkavelen en bouwrijp maken ongeveer 300 percelen voor uitgifte voor woningdoeleinden beschikbaar, terwijl dit aantal in het geprojekteerde uitbreidingsplan Buena Vista aanmerkelijk groter is, zodat in voldoende mate aan de aanvragen voor verkrijging van terreinen in erfpacht of huur kan worden voldaan.

Een bescheiden bedrag van ƒ 50.000,— is opgenomen voor aankoop van gronden voor de verdere uitbreiding van het domein. Het aangevraagde bedrag van ƒ 100.000,— is bestemd voor verkaveling en zonodig bouwrijp maken van bovenbedoelde terreinen. Een gedeelte van dit krediet zal tevens worden aangewend voor het bouwrijp maken van ruim 500 percelen op Brievengat, welke percelen aan het Volkswoningbedrijf voor de bouw van volkswoningen in huur worden afgestaan.

Het Bestuurscollege acht het wel gewenst, dat ten behoeve van de brandweer een brandweerdeskundige wordt aangesteld, vooral in verband met de noodzakelijke reorganisatie van de brandweer en de regeling van de brandpreventie. Deze deskundige zou als Inspecteur van Politie in 's Lands dienst aangesteld kunnen worden waarbij diens bezoldiging door het eilandgebied wordt gerestitueerd. In verband met de gedachtenwisseling hieromtrent met de Vaste Commissie van Overleg en in de Afdelingen van Uwe Raad is terzake nog geen definitief besluit genomen. Voorlopig wordt met een P.M.-raming volstaan.

Toneel en dans

Willemstad. — Men schrijft ons:

Zoals reeds aangekondigd, zal door de Toneelgroep „Mascarada" in Roxy op 10 oktober as. een drietal werken van plaatselijke krachten worden opgevoerd.

Dit is tongetwijfeld een prettig bericht voor de toneel- en dansliefhebbers en betekent een welkome afwisseling in de rij van shows, die de laatste tijd zo veelvuldig worden gegeven.

Ten gerieve van de lezers van dit blad willen wij een kleine beschouwing wijden aan de schrijvers en hun stukken, die op genoemde avond zullen worden opgevoerd.

In de eerste plaats „Malditu Jaloers", een één-akter van Ellis Juliana. Degenen, die kennis hebben gemaakt met deze dichter, zij het door middel van de radio of hem persoonlijk op de planken hebben gezien, weten, dat zij te maken hebben met een dichter van formaat. „Malditu Jaloers" is niet zijn eerste schrede op het gebied van de toneelschrijverij; daaraan vooraf heeft hij verscheidene schetjes geschreven. Zoals in al zijn werk, weet Juliana in dit stuk de spanning ten top te voeren om zijn eerste één-akter te beëindigen met een meesterlijk slot.

Het andere stukje „Cruel Desenganjo" is van de hand van Luis Rubio, die in de wieg gelegd met een benijdenswaardige aanleg voor het toneel, zich vanzelfsprekend ook aangetrokken voelde voor de toneelschrijverij. „Cruel Desenganjo" is niet zijn enig stuk, wel zijn beste. Een niet te verloochenen kennis met de onovertroffen Molière is duidelijk te onderkennen.

Het derde gedeelte van de avond staat in het teken van de dans. Opgevoerd wordt „Fiesta", een komedieballet. Carlos Sillie, die zijn kunnen reeds meermalen heeft getoond, zal wederom voor de dag komen met drie geheel nieuwe dansen, die hij zelf heeft geschreven en waarvan de choreografie door hem zelf wordt verzorgd. De dansen zijn verweven in een verhaal, waarvan de tekst door Rubio geschreven is.

De 10e oktober belooft een ware kunstavond te worden. De naam „Mascarada" staat borg daarvoor.

Katten en honden

Willemstad. — In de afgelopen maand werden in het dierenasyl 80 katten en 93 honden afgemaakt. De honden waren voor het merendeel zwervers die door de ophaaldienst werden gevangen.

Dronkeman aangereden

Willemstad. — In staat van dronkenschap is door de politie aangehouden de man M.A., die op de rijweg in de Atlasstraat voor perceel 58 lag te slapen en door het linkerwiel van een auto werd aangereden. Hij werd aan de arm gewond.

Vijfling in de Soedan

Londen. — Te Wad Medani in de Soedan heeft een Soedanese vrouw het leven geschonken aan een vijfling. Zij was vier jaar getrouwd en had nog geen kinderen.

Leidens ontzet in Club Asiento

Emmastad. — De Sociëteit Asiento zal a.s. zaterdag, 6 oktober, de traditie voortzetten en Leidens ontzet herdenken. Een en ander geschiedt met een feestelijk maaltijd voor de leden tegen een speciale prijs. Tussen de maaltijd zal het „Wilhelmina trio" onder leiding van Willy Osterlen de muziek verzorgen.

Na de maaltijd, om ongeveer half tien, zal het trio worden uitgebreid tot het „Wilhelmina Dans Sextet" met aan de piano de bekende Ricardo Pijpers.

De leden (employé's CPIM-CSM en gezinsleden) kunnen een tafel in de sociëteit reserveren tot uiterlijk 5 oktober a.s., aldus vernemen wij.

Goede katholieke pers in de missielanden dringend nodig

Alle moderne technische en journalistieke middelen moeten worden gebruikt en benut

Alle missiebisschoppen over de hele wereld erkennen eenstemmig, dat de vraag, hoe tot een goede en invloedrijke katholieke pers te komen hun dagelijkse zorg uitmaakt. Ook buiten de eigenlijke missielanden is men ervan overtuigd, dat op korte termijn alles in het werk moet worden gesteld om de pers zo ruim mogelijk haar aandeel te geven in de verkondiging van het Evangelie. Hoe dringend dit probleem is blijkt uit het feit, dat Z.H. de Paus de Katholieken der gehele wereld gevraagd heeft tijdens de maand september Gods zegen daarvoor af te smeken. Het Apostolaat des Gebeds, dat elke maand de pauselijke intenties afkondigt, vormt een krachtige aansporing en een waardevolle steun voor alle gelovigen om los te komen uit het onvruchtbare kringetje van persoonlijke belangen en hun gebedsleven meer „Katholiek", d.i. algemeen te richten op de wereldwijde zending van Christus Kerk. De intentie voor september heeft bovendien ten doel „journalisten-roeping" te verkrijgen voor de missielanden, want, zo ergens, dan is op dit terrein de hulp van Katholieke leken onmisbaar voor een gezonde beïnvloedig der openbare mening.

Er is op dit punt een geweldige achterstand in te halen. De missionarissen daarvan de schuld te geven, is niet eerlijk. Afgezien van de plotselinge en allesomvattende veranderingen, die na de laatste oorlog hun werk bemoeilijken en geheel nieuwe methoden eisen, was het in het verleden nauwelijks mogelijk een behoorlijke katholieke pers te stichten. Het geringe aantal katholieken woonde verspreid over onmetelijke gebieden zonder regelmatige communicatie, de meesten daarvan konden lezen noch schrijven, de nodige geldmiddelen ontbraken te enenmale en het grote verschil in talen was een onoverkomelijke hinderpaal. In de traditie van het missiewerk had de pers om genoemde redenen geen plaats gevonden en van huis uit waren de meeste missionarissen niet gewend aan grootscheepse en invloedrijke katholieke dagbladen. Vooral dit laatste dient men in aanmerking te nemen alvorens zonder meer de staf te breken over een noodlottig verzuim in de missielanden. Nu is — opeens — de toestand daar anders geworden. Tezamen met — of moeten wij zeggen: naast — de bemoeiingen der UNESCO-afdelingen voor de onderontwikkelde gebieden moeten de katholieken van de gehele wereld eensgezind de handen ineenslaan om te redden wat er te redden valt. Overziet men de algemene situatie der huidige missies, dan houdt men zijn hart vast. Herhaaldelijk hebben wij reeds erop gewezen, dat de toestand zeer precair is.

En wat de pers betreft, er is gezegd: „In de eeuw, die achter ons ligt, hebben wij katholieken, op dit gebied de slag verloren". Plaatselijk misschien niet, maar in wereldverband gezien valt er weinig aan die uitspraak van Piero Gheddo te tornen.

Het gaat momenteel om het zijn of niet-zijn van de missies. Dat is de naakte waarheid. Men staat voor problemen, die totaal nieuw zijn. Op het verleden kan men niet teruggrijpen en de toekomstige ontwikkeling draagt niet te voorziene mogelijkheden in haar schoot. Eén ding is zeker: wanneer niet alles op alles wordt gezet, gaan talrijke missielanden voor de Kerk verloren. Een goede en ruime katholieke pers is op het ogenblik een eerste vereiste. Dit ligt zozeer voor de hand, dat het geen verder bewijs behoeft.

Evenmin kan er aangetwijfeld worden, dat men in de bestaande behoefte niet voorziet met parochieblaadjes. De te stichten katholieke pers zal grootscheeps behoren te worden opgezet, met behulp van alle moderne technische en journalistieke middelen. Uit de fouten in Europa gemaakt moet men leren hoe het zeker niet moet. Bovendien moeten de bladen zó geredigeerd worden, dat ze ook daar door niet-katholieken worden gelezen.

Door goede voorlichting zullen zij het voorbereidend apostolaat dienen en een tegenwicht vormen tegen de overstelpende hoeveelheid lektuur van ongelovige zijde. Vóór alles zullen zij er echter voor moeten zorgen, dat de katholieken betrokken worden in de met sprongen vooruitgaande kulturele en politieke emancipatie. Deze problematiek betreft speciaal Azië en Afrika. Sommigen zijn van oordeel, dat voor Azië de kans reeds verkeken is. Voor Afrika evenwel staan nog alle mogelijkheden open, op voorwaarde echter, dat men daar nog liever vandaag dan morgen aan de slag gaat.

Van wezenlijkt belang voor het slagen dezer onderneming is de inzet van katholieke leken. En dit te meer, daar de huidige pers moet deelnemen aan de problemen, die samenhangen met het algemene streven naar nationale zelfstandigheid. Het gunstigst is de situatie in dit opzich in Japan. In Afrika ontbreken voorlopig nog voldoende ontwikkelde leken, die tot evenwichtig leiding geven in staat zijn. Derhalve zit er niet anders op, dan, voorlopig althans, katholieke journalisten uit Europa of Amerika aan te trekken, die roeping gevoelen in de missielanden een eerste generatie inheemse collega's op te leiden. Deze dringende eis van het ogenblik kan niet inderdaad zoals reeds herhaaldelijk werd betoogd: de moderne missionering staat of valt met zo talrijk mogelijke hulp van deskundige leken uit alle beroepen.

Onlangs hebben, zoals Herder-Korrespondanz, waaraan wij deze gegevens ontlenen, vermeldt, Agentia Fides, het internationaal secretariaat der katholieke pers en het Institut de presse missionaire" getracht een overzicht samen te stellen van wat in Afrika aan katholieke lektuur verschijnt.

Daarnaast wordt in Frankrijk onder auspiciën van de „Congregatio de propaganda fide" een driemaandelijks tijdschrift uitgegeven, dat uitsluitend dokumentatie over de missiepers verschaft. Momenteel zijn er, volgens deze bronnen, in heel Afrika 68 katholieke kranten en tijdschriften, geschreven in een Europese of inheemse taal of in beide. Daaronder bevinden zich slechts vijf dagbladen. De oplage is zeer gering, maar het schijnt, dat deze publikaties letterlijk stuk gelegen resp. voor-gelezen worden. Ze gaan van hand tot hand; zo groot is de leeshonger der inboorlingen, onverschillig of zij katholiek zijn of niet. Juist in deze omstandigheid ligt de dringende noodzaak de katholieke pers zo grootscheeps mogelijk op te zetten. Te meer daar er naar niet- of anti-katholieke lektuur even gretig gegrepen wordt, als het maar iets is om te lezen! In dit opzicht vormt het communisme een uitermate groot gevaar. Ook de „getuigen van Jehova" bedelven het land onder hun geschriften. In zake de katholieke pers staat Belgisch Congo aan de spits.

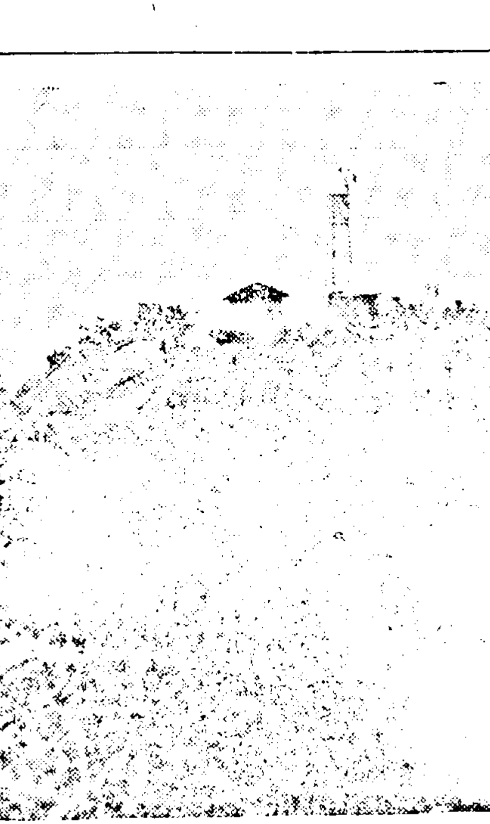
Om financiële en technische redenen hebben de katholieken zich tot nu toe tot het uitgeven van weekbladen beperkt. Dit MOETEN dagbladen worden. Maar als men bedenkt, wat daarvoor nodig is aan machinerieën, personeel, berichtendiensten enz. enz., vraagt men zich af, hoe dat tot stand moet komen, vooral daar ook rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid tot concurreren met de 263 niet-katholieke dagbladen, die in een oplage van 2,2 miljoen door Europese mogendheden worden uitgegeven. Er wordt hard gewerkt, en enkele bladen hebben een bewonderenswaardige staat van dienst, maar voorlopig moet men, helaas, nog spreken van een druppel in een oceaan.

In Azië is de toestand nog veel moeilijker. Katholieke dagbladen zijn slechts rendabel, waar een voldoende aantal katholieken in een streek tezamen woont. Verleden jaar is dit hele probleem op het eerste Aziatische lekencongres te Manilla grondig besproken. Plannen tot het stichten van één groot blad voor Midden-Azië en het Verre Oosten in de Engelse taal moest men opgeven om allerlei technische moeilijkheden. Wat er bestaat — in China zijn alle 162 katholieke kranten en tijdschriften door de communisten verboden — zijn hoofdzakelijk kerkelijke blaadjes, die slechts godsdienstige berichten en artikelen bevatten. Kardinaal Gracias is de grote drijfkracht, die door middel van een goede pers de katholieken wil opvoeden tot deelnemen aan het openbare leven. Er is hier een achterstand in te halen, die op het ogenblik reeds funeste gevolgen heeft. En vooral in Azië moet een dergelijke pers beslist door leken worden verzorgd en wel gescheiden van de kerkelijke bladen.

Dat dit mogelijk is bewijzen twee verheugende initiatieven in Zuid-Vietnam en Indië, waar twee bladen, resp. „Duong Song", d.i. „De Levensweg" en „Enquiry", beide door leken gesticht en geredigeerd, een zeer grote aftrek hebben gevonden. Vooral het laatste wil de spreekbuis zijn van de Katholieke Aktie en de boodschap van het Evangelie in al haar aspekten verkondigen. Het apostolaat, dat deze bladen aldus beoefenen, is van onschatbare waarde. Wanneer men bedenkt, dat er in 1952 buiten Aziatisch Rusland in Azië 2257 dagbladen uitkwamen, dan mag men eigenlijk niet eens van een Katholieke pers spreken. Toch wordt de behoefte daaraan met de dag dringender.

Hoe kunnen wij daarbij helpen? Materieel door steun aan de pauselijke missiegenootschappen, St Petrus Liefdewerk en het Genootschap tot voortplanting van het geloof. Van daaruit worden de missies centraal gesteund al naar de meest dringende behoefte. Een oppervlakkig rekensommetje toont reeds aan hoe ontzaglijk veel er nodig is. In 1954 kon het Genootschap tot voortplanting van het geloof slecht 81.800 dollar voor persdoeleinden uittrekken. Wat betekent, dat tegenover de onbegrensde eisen van het ogenblik op dit terrein?

Geestelijke steun in echter vóór alle nodig. Daarom heeft Z.H. ook met nadruk in de maandintentie voor september aller gebed gevraagd voor de Katholieke pers in de missielanden. Hoe vuriger wij bidden, hoe meer Gods genade mannen zal roepen met doorzettingsvermogen, vol vindingrijkheid mannen, die zich beschikbaar stellen om hun schouders te plaatsen onder dit pionierswerk. En ons aller aandacht wordt daardoor weer opnieuw gevestigd op de zaak van Christus die de zaak der Kerk is en dus ook onze zaak. Omdat alle zegen van boven komt, mogen wij gerust stellen, dat de wereld er anders zou uitzien als wij allen in volle werkelijkheid een biddende Kerk vormden. Want wie vraagt zal verkrijgen. Dat is de goddelijke belofte van de Gever van alle goed.

Op de ruïnes van het „Castillito de la Cumbre", een oud Spaans fort, dat de ingang naar Caracas bewaakte, heeft de Pan American World Airways een van torens geplaatst in het systeem door middel van mikrogolven, dat de luchthaven van Maiquetia verbindt met haar kantoren in de Venezolaanse hoofdstad. Met dit systeem kunnen tegelijkertijd 24 gesprekken worden gevoerd en elk van deze gesprekcircuits kan worden omgezet in 18 telexkanalen. Het gebouw links is het meteorologisch observatorium.

Hawker Siddeley bouwt verkeersvliegtuigen

's-Gravenhage. — De Engelse Hawker Siddeley Group, die zich de laatste jaren uitsluitend heeft bezig gehouden met de produktie van militaire vliegtuigen, o.a. de Hawker Hunter Gloster en Javelin, gaat nu ook verkeersvliegtuigen bouwen. De Armstrong-Whitworth-fabriek, een van de ondernemingen van genoemd Engelse luchtvaartconcern, heeft namelijk een vliegtuig ontworpen voor middelgrote afstanden, dat zowel voor passagiers als voor vrachtvervoer kan worden gebruikt. De fabriek heeft verscheiden miljoenen ponden uitgetrokken voor de bekostiging van de ontwikkeling van dit vliegtuig, dat 66 passagiers zal kunnen vervoeren, maar ook geheel of gedeeltelijk voor vrachtvervoer kan worden ingericht. Als motoren zullen vier Roll Royce „Brat" schroefturbines worden gebruikt, maar men overweegt ook een twee motorige versie te bouwen, die dan twee Roll Royce schroefturbines met een groter vermogen zal krijgen. Het vliegtuig wordt zodanig gebouwd, dat de cabinevloer even hoog ligt als het laadbak van een vrachtauto, zodat het laden en lossen gemakkelijk gaat. Het vliegbereik zal 3.200 km bedragen. Veel aandacht zal ook worden besteed aan een korte aan- en uitloop bij start en landing.

Atoom-namen voor Utrechtse straten

Utrecht. — Het gemeentebestuur van Utrecht heeft gemeend het atoomtijdperk tot uitdrukking te moeten brengen in de namen van alle wegen op het industrie-terrein Lage Weide.

De volgende namen zijn voor de daar angelegde en nog aan te leggen wegen gekozen: Elektronweg, Atoomweg, Energieweg, Reactorweg, Kernweg, Neutronweg en Protonweg.

Wordt vliegen toch duurder?

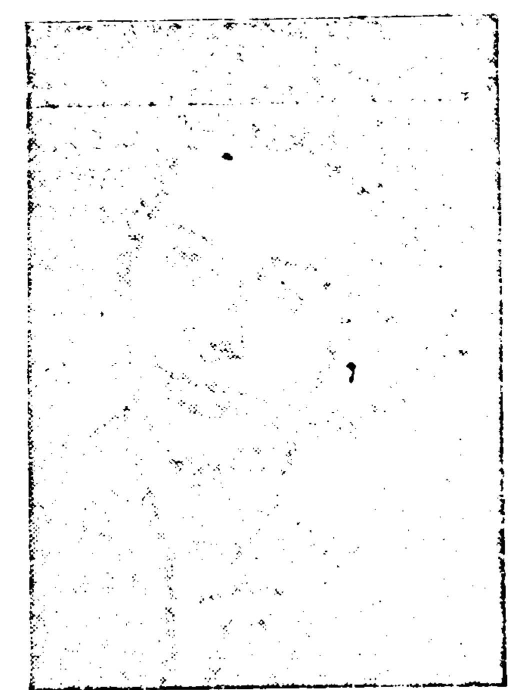
Den Haag. — Terwijl op het recente IATA-congres is aangekondigd dat in bepaalde klassen het luchtverkeer binnen afzienbare tijd goedkoper zal worden, heeft de president-directeur van de KLM, de heer I. A. Aler op het Internationaal Congres voor Luchtvaarttechniek in Den Haag als zijn mening te kennen gegeven, dat de luchtpassages in de toekomst mogelijk weer in prijs zullen moeten worden verhoogd.

De nieuwe vliegtuigen die de laatste jaren ter beschikking komen zijn stellig duurder in het gebruik dan de oudere toestellen. De smalle winstmarge van de luchtvaartmaatschappij wordt daardoor steeds kleiner, zo verklaarde de heer Aler. Verhoging van de prijs acht men onvermijdelijk, als aan de steeds stijgende kostprijs van de vliegtuigen geen halt wordt toegeroepen.

Leerlinge van Carlo Zecchi

(Van een medewerker in Nederland)

Met een hart boordevol dierbare en onvergetelijke herinneringen aan Italië is Janine van Meyer, een jong pianiste, die beschikt over opmerkelijke, door de kunstkritici reeds mogelijk geprezen, talenten, deze dagen in haar woning te Rotterdam teruggekeerd. Nog wat onwennig loopt ze rond tussen haar eigendommen, waarvan een enorme vleugel nagenoeg een half vertrek beslaat. Janine van Meyer vertelt het zonder een zweem van trots, hoewel het feit melenswaardig genoeg is: ruim een half jaar lang heeft zij in Rome privélessen gehad van Carlo Zecchi, de beroemde dirigent, die slechts bij hoge uitzondering een (piano)leerling bij zich aan huis ontvangt. Janine is daar met weinig moeite in geslaagd, maar zij had dan ook haar papieren mee.

Janine van Meyer

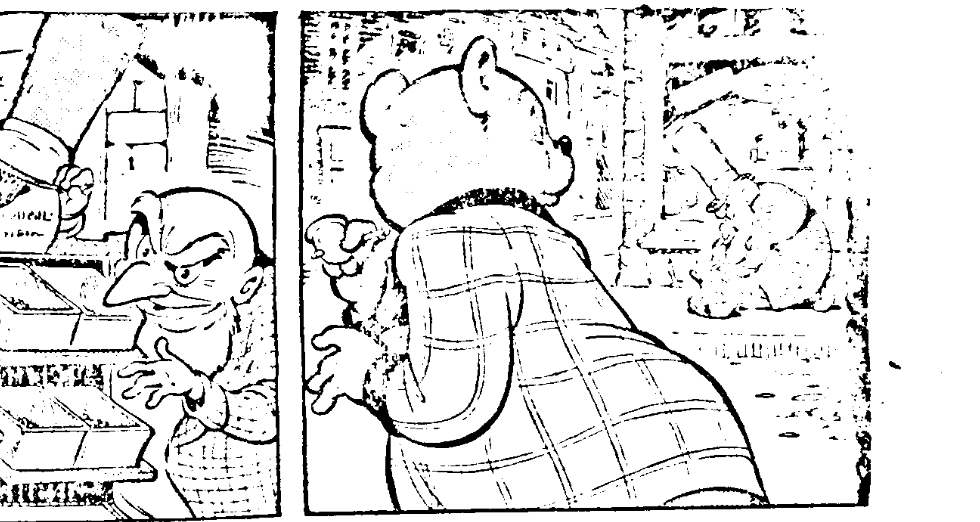
De thans 26-jarige pianiste is een dochter van de bekende musicus Piet van Meyer, die haar al vroeg inwijdde in allerlei muzikale geheimen. Als instrument koos zij tenslotte de piano en bekwaamde zich bij Eduard en Marinus Flipse in Rotterdam. Zij was 18 jaar toen zij met lof het einddiploma van het Haagse Koninklijk Conservatorium behaalde en twee jaar later, in 1950, slaagde zij bovendien voor het solodiploma met het maximum aantal punten en derhalve met een flinke dosis lofprijzingen. Daaronder was er één, die slechts zelden een leerling te beurt valt en daarom steeds geldt als een hoge onderscheiding: de zilveren Fock-medaille. Op grond van haar uitzonderlijke kwaliteiten verleende de Franse regering Janine vlot een studiebeurs, waarvoor zij les nam bij Marguerite Long in Parijs, een half jaar lang. Alfred Cortot, de beroemde Chopin-vertolker, breidde haar interpretatiekennis uit. Natuurlijk was zij intussen al in wijde kring „ontdekt". Er volgden dus na haar terugkeer tal van uitnodigingen, waarbij zij zowel recitals gaf als optrad met orkest. De aether droeg er het zijne toe bij, dat haar naam bekend raakte, ook in het buitenland. Belgische en Franse radio-omroepen hebben haar al enige malen voor de microfoon genood.

Toen het Janine ter ore kwam, dat de Italiaanse regering een beurs beschikbaar stelde aan een jonge kunstenaa(r)(es), besloot zij een poging te wagen. En direct al met succes. Het was toen, dat haar plan, om te trachten van Carlo Zecchi pianolessen te nemen, vaste vormen ging aannemen. Waar hij ergens woonde, was haar niet bekend, maar zij besloot eenvoudig naar Rome te gaan, waar de meeste kansen lagen. En inderdaad, binnen twee weken was zij in het huis van de beroemde dirigent een wekelijks en graag geziene gast, die eerst les kreeg van Velta Veith, Zecchi's vrouw, en later van de meester zelf.

Janine houdt van de Italiaanse speelopvattingen: zij zijn romantischer van aard dan in westelijk Europa. Na enig nadenken formuleert zij het aldus: „Hier wordt meer waarde gehecht aan het karakter van een stuk, terwijl in Italië de schone klanken eerder tot hun recht komen". Maar het lukt niet mejuffrouw Van Meyer tot de bekentenis te dwingen, dat zij nu een voorkeur heeft voor romantische muziek, of althans voor de romantische interpretatie. Bij die vraag zegt zij peinzend, dat zij eigenlijk voorlopig geen voorkeur wil hebben. Zij oriënteert zich nog steeds en wil haar repertoire zo breed mogelijk opbouwen. „De ene week Mozart en de andere week Ravel, als ik daar zin in heb". Dat moet natuurlijk niet verstaan worden als wispelturigheid of als een zekere angst om direct en definitief voor iets te kiezen. Want de muziekstukken, waar zij bijzonder van houdt, noemt ze zonder aarzelen op: de Brandenburgconcerten van Bach, sonates van Schubert en Scarlatti, Bachs viool- en pianosonates.... „Specialiseren is iets, waar ik misschien wel eens over denk als ik veel ouder ben", zegt Janine van Meyer, en even later haalt ze weer geestdriftig allerlei herinneringen op aan dat heerlijke Italië, een land, oververzadigd van kunstschatten, waar, vreemd genoeg — zo is Janine's ervaring — op cultureel gebied soms een achterstand bestaat van 25 jaar.

TOM POES en de Kniphoed

2575. — Magister Hocus was naar de stad gegaan. Een korte tijd liep hij wat doelloos door de straten, doch toen wendde hij zich plotseling naar een goedonderhouden winkelpand en bleef daar staan.

Mompelend en knikkend las hij het opschrift op de ruit: „J. Grootgrut - handel in comestibles en fijne kruidenierswaren."

„Mooi!" sprak hij, „dit is wat ik zoek. Hebt U ook iets voor mij te koop?"

De heer Grootgrut, die buiten zijn winkel zijn etalage stond te keuren, keek bevreemd op.

„Maar natuurlijk!" zei hij voorkomend. „Ik heb net een zending overheerlijke honingsbabbelaars aangekregen — als dat is wat U zoekt."

„O, nee!" kraste de oude. „Ik zoek oude waarden en daar betaal ik goed voor."

„Jammer," hernam de vooruitstrevende middenstander, „dan kan ik U niet helpen. Ik heb alleen maar nieuwe en verse waar. Dit is niet zomaar eens een zaak. Ik ben gespecialiseerd, ziet U?" Met enige trots wees hij op een bordje, dat hij daar kortelings bevestigd had en waarop met keurige lettertjes geschilderd was: „Speciaal adres voor fijne delicatessen".

„Juist, dàt moet ik hebben!" kakelde de koopman.

Hij nam snel een goudstuk uit zijn hoed, drukte dat in de hand van de fijne-delicatessen handelaar en stulpte daarop het hoofddeksel over het bordje.

Op dat moment betrad heer Bommel het pleintje. Hij keek wat speurend rond, want hij was nog steeds op zoek naar de wonderlijke grijsaard. Toen echter zijn blik op de winkel van Grootgrut viel, verhelderden zijn trekken. Want voor de pui zat de gezochte op het trotttoir geknield en stopte mompelend iets in zijn koffertje.

IK WAS EEN ANDER

door

DENISE EGERTON

13)

„De enige zoon van sir Jonathan, sir. Hij sneuvelde in Noord-Afrika. Een hele slag voor sir Jonathan, sir. Hij is er eigenlijk nooit overheen gekomen. Temeer niet, omdat mr. Nicholas...." Hij schrapte zijn keel. „Excuseer me, sir."

Hij verliet zacht de kamer. Het was jammer, dat hij op dit moment blijkbaar besefte, een beetje al te mededeelzaam te zijn geworden. Maar ik kreeg geen tijd hier lang over na te denken. Sir JonathaJn kwam binnen.

„En, mr. Blair....?"

We wisselden de gewone beleefdheden. Toen zei hij ruw:

„Dokter Craddock is van mening, dat ik gisteren wel een beetje al te hard van stapel ben gelopen."

Als dit een verontschuldiging moest betekenen, kon ik met zijn opmerking moeilijk instemmen.

„O nee.... en ik geloof, dat ik zelf meer dan onhoffelijk ben geweest. Tenslotte deed u me een heel royaal aanbod...."

„Ik deed je dat voorstel, omdat ik er mijn eigen belangen mee op het oog had," corrigeerde hij. „Dokter Craddocks bezwaren gingen tegen het feit, dat ik niet voldoende rekening hield met de mogelijkheid, dat je er niets voor zou voelen."

Ik glimlachte zwakjes.

„Je hecht soms een overdreven waarde aan je zelfrespect en je trots, sir Jonathan," zei ik. „Ook al is het duidelijk, dat de mensen, tegenover wie je die moeizaam poogt hoog te houden, dwars door je lompen heenkijken. Ik heb besloten daarvan nu maar afstand te doen en verstandig te worden."

Hij kuchte even.

„Afstand doen is te veel en ook volstrekt onnodig. De moeilijkheid is, dat een valse trots dikwijls zoveel waardevolle dingen aan het oog onttrekt. Maar goed, we hebben nog een lange rit voor de boeg en als het geen bezwaar voor je is, zou ik nu zo spoedig mogelijk willen starten."

Ik stond op.

„We zullen toch een ander kostuum voor je moeten vinden," zei hij, me naar alle waarschijnlijkheid kritisch opnemend. Ik voelde me weer eens als de jongste aanwinst van een bestedelingtehuis, maar ik onderdrukte mijn boosheid met de filosofische overweging, dat een speler nu eenmaal bereid moet zijn de kleren te dragen, die bij zijn rol passen. Overgevoeligheid was daarbij niet op zijn plaats.

Elaine begroette me vriendelijk, zonder iets te laten merken van een eventuele gêne tegenover de man, die voor haar echtgenoot moest doorgaan. Haar stem klonk prettig en gewoon, toen ze opmerkte, dat ik er zoveel beter uitzag dan de vorige avond.

Er was voor ons drieën ruimte genoeg op de royale achterbank van de weelderige auto. Weggezonken in mijn hoekje bij het raam was ik mij voortdurend bewust van haar dichte nabijheid, van elk harer bewegingen en van het warme, zachte bont van haar mantel tegen mij hand en arm. Haar parfum was me nu al volkomen vertrouwd geworden.

En toen begon er voor mij een afschuwelijke nachtmerrie. Aanvankelijk hield ik mezelf bezig met te trachten de route te volgen, die we namen. Uit de terloopse opmerkingen van de twee anderen maakte ik op, dat we Marble Arch passeerden en de Baywater Road volgden, maar al heel gauw raakte ik de draad kwijt en begon een verlammende angst voor het verkeer me te beheersen. Verkeer, dat ik niet zag. Ik hoorde slechts het gieren van remmen, het toeteren en het voorbij dreunen van zware motoren. Het leek me toe, alsof we zo nu dan voortraasden met een roekeloze snelheid, die elk ogenblik gevolgd kon worden door de splinterende slag van een botsing op een tegenligger en dan weer stokte de adem me in de keel als er werd afgeremd of de auto opzij zwaaide om een voorganger te passeren. Eenmaal gaf sir Jonathan voet aan mijn groeiende doodsangst door opeens uit te roepen: „Ah — wat wil die kolenwagen eigenlijk? Dat scheelde maar een haar. De stommeling!"

Ik veegde heimelijk het zweet van mijn voorhoofd en dankte de hemel, dat Elaine en sir Jonathan een rustig gesprek begonnen over de verkoop van het huis, de bestemming van het meubilair en over Mallyon. Dat leidde mij af en ik vernam eruit, dat er op Mallyon ook nog een zekere tante Harriet woonde, die de miniaturen uit de kleine zitkamer wilde hebben.

We bereikten Salsbury op tijd voor een late lunch. Ik was me langzamerhand rustiger gaan voelen in mijn hoekje en voelde er niets voor om onder meewarige blikken een volle eetzaal binnen te moeten gaan. Een paar broodes in de auto.... stelde ik zwakjes voor, maar Elaine hield voet bij stuk.

„U zult zich beter voelen — pardon, ik zal „je" moeten zeggen, nu je...."

Ze voltooide haar zin niet, maar ik begreep, dat ze nu licht zou blozen.

„Geef me je hand en haast je niet," hoorde ik haar vervolgens zeggen. Haar hand was slank en sterk en toen ik die in de mijne voelde, dacht ik, dat geen drenkeling zich gretiger aan zijn strohalm had vastgeklampt dan ik op dat moment.

„Oom is al vooruit gegaan om een tafel te bespreken — hier komen drie treden — want we zijn laat. Ik hoop maar, dat er nog plaatsen vrij zijn: ik heb honger als een paard."

Terwijl ik zo maar binnen werd geleid vroeg ik me opeens af, hoe het zou zijn als gewone man met een meisje te gaan lunchen in een oud provinciestad hotel. Als een man die zien kon, die geld in zijn zak had en zekerheid achter zich, en met een meisje, dat kon lachen als Elaine, haar manier van spreken bezat en een hand had, die even warm, slank en sterk was als de hare. Waar zouden we dan over praten, terwijl we aten? Welke kleur zouden e ogen hebben, waarin ik dan zou kijken en hoe zouden ze mijn blik beantwoorden? Vriendelijk? Of met die levendige fonkeling van belangstelling?

We aten warme ham met boter en spinazie en het was niet zo moeilijk gegaan als ik gevreesd had. Tegen dat wij bediend werden, was de eetzaal geleidelijk aan leeggelopen en Elaine, die naast mij zat, leidde op bepaalde ogenblikken onopvallend mijn handen.

Sir Jonathan had tijdens de lunch voortdurend over het huis gesproken, maar toen we weer op de grote weg zaten, werd hij stil en op een of andere wonderlijke manier slaagde Elaine er in, het voorbijtrekkende landschap zichtbaar voor me te maken, zodat het was, alsof ik de glooiende heuvels werkelijk zag; het bos, dat we doorreden het breken van de zon door de grijze wolken; de half ingezakte hut op de heide, een molen, die driftig maalde op de wind.

„Het is een erg late lente na al de kou, die we gehad hebben, en er is op de velden nog niet zoveel te zien als je verwachten zou. Er komt wat lichtgroen langs de hagen en daar bij de rivier zie ik wat crocusjes. Bij dat witgekalkte huis halverwege de heuvel staan een paar zwart-bonte koeien te wachten."

Tegen zeven uur in de avond stopten we bij hotel De Vederbos, waar we de nacht zouden doorbrengen. Het lag even buiten Exeter en was eigenlijk een oord voor vissers en jagers, maar daardoor veel prettiger dan de stijve hotels van de stad. Het bleek, dat sir Jonathan er goed bekend was en telefonisch kamers had besproken. Elaine zei:

„Wil je hier even wachten? Ik ben zo terug."

De stoel, waarheen ze me gebracht had, was een van die lange, diepe fauteuils, die je alleen maar in hotel hals schijnt te vinden. Toen ik me erin liet zakken, leek het wel of ik de zitting nooit zou bereiken, en eenmaal gezeten, dacht ik er nooit meer uit te kunnen komen. Maar ondanks dat kon ik me toch niet ontspannen; mijn lichaam was strak, toen ik poogde te beluisteren in welke omgeving ik me bevond. De bar was blijkbaar dichtbij en er ging een kelner rond, die bestellingen noteerde. Het was een levendig komen en gaan van bezoekers en overal om me heen klonken gesprekken. Naast me zat een jonggehuwd paar, veronderstelde ik.

„Wat wil je drinken, liefste?"

„Kan me niet schelen, engel, bestel jij maar iets voor me."

Ergens voor me zat een man zich op te winden over een pakje, dat blijkbaar was zoekgeraakt.

„Het had vandaag moeten komen, per vrachtrijder."

„Mogelijk brengt de bus uit Okehampton het mee, sir. Over tien minuten komt er een binnen. Dobie, de vrachtrijder, gaat 's zaterdags hier niet langs."

Was het zaterdag? Ik was met de dagen helemaal in de war geraakt. Was het dan gisteren geweest, dat ik op straat had gezworven zonder te weten, waar ik naartoe zou gaan....? Gisteren, dat ik was aangereden? Gisteren, dat ik mrs. Jenner had betaald?

„Een glas gin graag, Tim...." Nieuwe gasten, nu rechts van mij. Geritsel van een krant. „Nog nieuws?"

„Niet veel." De man stak een pruttelende pijp op. „Weer nieuwe narigheid in het Midden-Oosten.... En ik zie, dat ze een vent hebben ondervraagd over het geval Arlington."

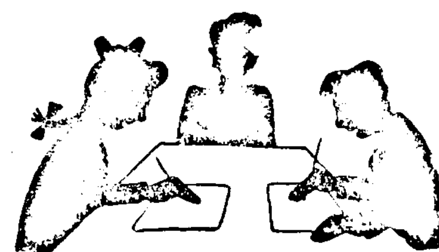
„Daar zal Betty Arlington haar diamanten niet mee terugkrijgen."

„Dat denk ik ook niet. Maar ze waren in ieder geval verzekerd."

(WORDT VERVOLGD)

AMIGOE VAN DE JEUGD

DE TOVERDRANK

Ton Merckens was de koning te rijk en tegelijkertijd doodsbenauwd. Hij was blij, omdat hij was aangewezen om rechtshalf in het schoolelftal te spelen, hetgeen een bijzondere eer was, omdat hij pas twaalf jaar was en de andere spelers allemaal al dertien of veertien jaar waren. Hij was echter ook bang, daar hij zijn eerste wedstrijd zou moeten spelen tegen het sterke elftal van de Muloschool. Het was een zeer belangrijke wedstrijd en juist dát maakte Ton zo zenuwachtig als een juffershondje. Hij stelde zich de hele dag de meest verschrikkelijke dingen voor. De linksbuiten van de tegenpartij was natuurlijk veel beter dan hij, zodat hij hem geen enkele maal de bal zou kunnen afnemen. Hij zou steeds slecht plaatsen, de bal elke keer nutteloos over de zijlijn trappen, verkeerd ingooien, en, o, lieve help! hij zou misschien wel in zijn eigen doel schieten.

Naarmate de datum van de wedstrijd naderde, werd Ton stiller en op de avond voor de grote dag kon hij geen hap eten door zijn keel krijgen. Mevrouw Merckens schudde bezorgd haar hoofd, maar mijnheer Merckens zei, dat zij zich niet ongerust hoefde te maken, omdat hij wel wist wat er aan scheelde en hij wel zou zorgen, dat het in orde kwam.

Ton keek bij die woorden verrast op en zijn vader knikte hem lachend toe.

„Ja", zei mijnheer Merckens, „ik weet al een paar dagen wat er aan hapert en ik zal je helpen. Zodra wij klaar zijn met eten, gaan wij samen naar mijn werkkamer en daar zal ik er voor zorgen, dat jij morgen de beste speler van het veld bent. Want je maakt je toch ongerust over die wedstrijd, niet?"

Ton knikte blozend en vroeg zich in stilte af, hoe zijn vader er voor zou kunnen zorgen, dat hij de eer van de school morgen naar behoren zou verdedigen door goed te voetballen. Zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld en zonder protesteren at hij alles op wat zijn moeder op zijn bord schoof.

Toen Ton een kwartier later met zijn vader in diens werkkamer kwam, wees mijnheer Merckens hem een stoel aan en liep zelf naar zijn bureau. Uit een van de laden haalde hij een klein, stoffig flesje, waarop een met lak verzegelde kurk zat. Met dit flesje in zijn hand ging hij tegenover Ton zitten.

„Je weet", zei hij, „dat mijn grootvader een beroemd apotheker en een groot geleerde was, aan wie de wetenschap veel heeft te danken. Ik heb je echter nooit verteld, dat hij vlak voor zijn dood een drank heeft samengesteld, die wonderlyke eigenschappen bezit. De man, die deze drank inneemt, wordt gedurende enkele uren veel sterker, leniger en vlugger dan hij ooit is geweest. Al zijn lichamelijke eigenschappen worden er ontzaglijk door versterkt en ook wordt zijn geest er op een verbazingwekkende manier door verhelderd. Iemand. die helemaal niet kan tennissen, leert door die drank ook niet tennissen, omdat hij dat nu eenmaal niet kan. Als hij echter een beetje kan tennissen en dan deze drank inneemt, is hij op een tennisveld praktisch niet te verslaan, zelfs niet door de grootste kampioenen."

„Het klinkt haast ongelofelijk", zei Ton gespannen.

„Wacht maar af", zei mijnheer Merckens. „Je zult het zelf ondervinden. Het is jammer, dat je overgrootvader het geheim van deze drank met zich mee in het graf heeft genomen. Dit is het enige flesje, dat er nog van bestaat en je begrijpt wel, dat ik er zuinig mee omga. Er zijn mensen, die voor dit flesje honderdduizend gulden zouden willen betalen, maar overgrootvader heeft nadrukkelijk bepaald, dat alleen leden van onze familie deze drank mogen gebruiken. Welnu, jij behoort tot de familie en daarom zal ik er jou een paar druppels van geven. Voordat je morgen naar het voetbalveld gaat, laat ik je er een paar druppels van innemen — zij zullen er voor zorgen, dat je die wedstrijd desnoods alleen kunt winnen!"

„Maar, eh", zei Ton aarzelend, „maar, eh, vindt u die wedstrijd eigenlijk wel belangrijk genoeg om er die kostbare drank voor te gebruiken?"

„Ja", zei mijnheer Merckens. „Als die wedstrijd belangrijk genoeg is om jou uit je evenwicht te brengen, dan is hij ook belangrijk genoeg om er deze drank voor te gebruiken!"

Ik ben inderdaad niet zo zenuwachtig als ik had verwacht, dacht Ton, toen hij de volgende dag met de anderen het veld opliep en werd toegejuicht door de supporters van zijn school. Er stonden honderden mensen langs het lijntje, maar Ton voelde zich toen tamelijk rustig en hij raakte zelfs niet van de wijs toen hij zag, dat de linksbuiten van de tegenpartij bijna tweemaal zo groot was als hij zelf.

Even later werd er afgetrapt en was het spel begonnen. Na ongeveer vijf minuten spelen kwam de bal bij Ton terecht. Hij maakte hem direkt „dood" onder zijn voet, passeerde een tegenstander en gaf toe feilloos af aan zijn middenvoor. Een applausje beloonde hem en plotseling voelde hij zijn krachten verdubbelen. De toverdrank werkt! juichte het in hem. En van dat moment af was hij de beste man van het veld. De Mulo-jongens waren veel sterker, maar het leek wel of zij Ton overal tegenkwamen. Hij schoot, kopte, dribbelde en maakte schijnbewegingen, dat het een lieve lust was. De overmacht was echter te groot, steeds opnieuw verschenen de Mulo-jongens voor het doel en tien minuten voor het einde maakte hun middenvoor met een keihard schot de eerste goal.

Eén-nul voor de Mulo! De spelers en de supporters van de school van Ton waren diep onder de indruk. Het leek onmogelijk deze achterstand nog in te halen. Een beetje lusttloos trapten de middenvoor en de linksbinnen af en direkt schoot de Mulo-spil de bal weer terug — vlak voor de voeten van Ton, die er wel raad mee wist. Hij schoot als een schaduw weg en het leek wel of de bal aan zijn schoenen zat vastgekleefd. En „Vooruit, Ton, alléén!" gilde plotseling een stem over het veld. En Ton deed het alleen! Hij rende als een hazewind op het doel af; de keeper maakte een wanhopige beweging en boem!! Met een fenomenaal schot had Ton de bal in de linkerbovenhoek gekanjerd.

Eén-één! De stand was gelijk. Het publiek juichte en Tons medespelers sloegen hem daverend op zijn schouders. „Nog even volhouden!" riepen zij elkaar toe en die aansporing hadden zij ook wel nodig, want de Mulo-jongens drongen direkt na de aftrap sterk op. Ton kreeg de bal echter te pakken en speelde hem naar zijn rechtsbuiten, die hem meteen naar hem terugtrapte. Met een handige beweging passeerde hij de spil van de Mulo en plotseling golfde toen de kreet „T-O-N-Ton!!" over het veld. Hierdoor aangespoord gleed Ton als een schaduw langs de lijn. De supporters werden bijna wild van opwinding, maar Ton hoorde of zag niets meer. Vlak bij het vijandelijke doel loste hij een schot en — goal!! De bal lag achter de keeper voordat hij het wist.

De Mulo-jongens kregen geen kans meer om nog gelijk spel te maken, want bijna direkt nadat Tons club de leiding had genomen, blies de scheidsrechter op zijn fluitje voor het eindt. De spelers van de school van Ton maakten een luchtsprong van plezier en hun supporters kwamen juichend het veld oprennen.

Zingend kwam Ton thuis en zingend liep hij naar de keuken, waar zijn moeder bezig was met eten koken. Zij legde haar werk neer om hem te feliciteren en luisterde vol aandacht naar zijn opgewonden verslag. „Dus jij hebt allebei de goals gemaakt!" riep zij verrast uit, toen hij eindelijk klaar was. „Vooruit, dat moet je aan vader gaan vertellen. Hij is boven!"

Ton rende de trap op en kwam half vallende de werkkamer van zijn vader binnen. „Vader!" juichte hij, „de toverdrank heeft geholpen! Ik heb twee goals gemaakt en verder heb ik ook goed gespeeld en zij hebben mij op hun schouders van het veld gedragen!"

Terwijl mijnheer Merckens glimlachend luisterde, gaf Ton voor de tweede maal in geuren en kleuren een verslag van de grote wedstrijd.

„Vindt u het niet geweldig?" vroeg hij, toen hij eindelijk klaar was. „En dat kwam nu allemaal door een paar druppeltjes van die geheimzinnige vloeistof. Het is werkelijk een toverdrank! Jammer, dat we er nog maar zo'n beetje van hebt. Ik wou, dat wij de samenstelling er van kenden!"

„O, die ken ik wel", zei mijnheer Merckens onbewogen. „Het is gewoon water met een paar druppels limonade en een beetje zout."

Even was Ton met stomheid geslagen, maar toen begon hij te lachen. „Ik dacht werkelijk even, dat u het meende", grinnikte hij.

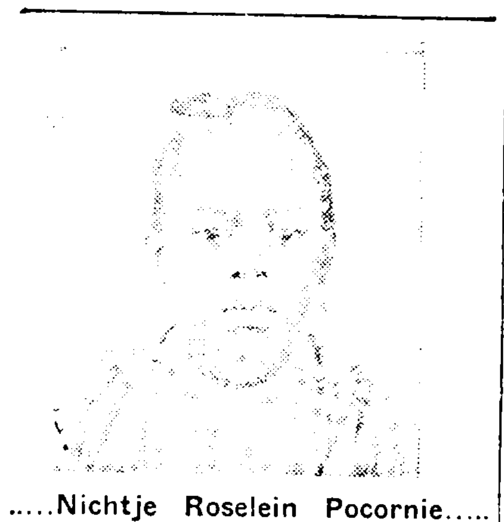
„Ik meen het ook", zei zijn vader. „Die toverdrank is niets anders dan water met een beetje limonade en een klontje zout."

„Ja, maar ik voelde de uitwerking van die druppels toch!" riep Ton.

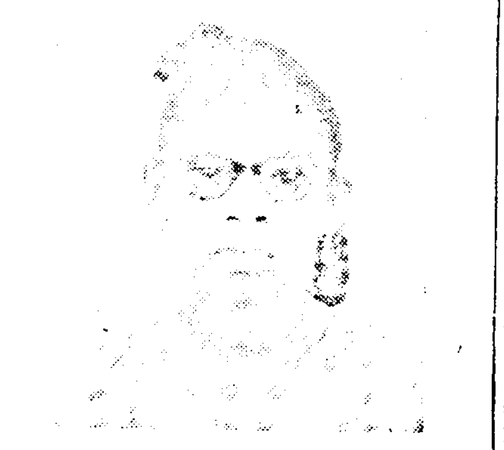
Mijnheer Merckens schudde zijn hoofd. „Nee", zei hij, „dat voelde je niet, want dit drank kan geen uitwerking hebben gehad. Luister nu eens goed: ik heb je die drank alleen laten innemen om je een beetje zelfvertrouwen te geven. Jij gelóófde, dat die drank je zou helpen, en daardoor had je geen last meer van je zenuwen. In werkelijkheid hielpen dat water, die limonade en dat zout natuurlijk helemaal niet. Jij voetbalde vandaag alleen maar goed, omdat je bijzonder goed kúnt voetballen en je niet aan jezelf twijfelde. Jij zult altijd goed kunnen voetballen — als je maar vertrouwen in jezelf hebt. Ditmaal had je dat niet en daarom heb ik het je gegeven door die zogenaamde toverdrank."

„Dat wil dus zeggen, dat je alles...." begon Ton.

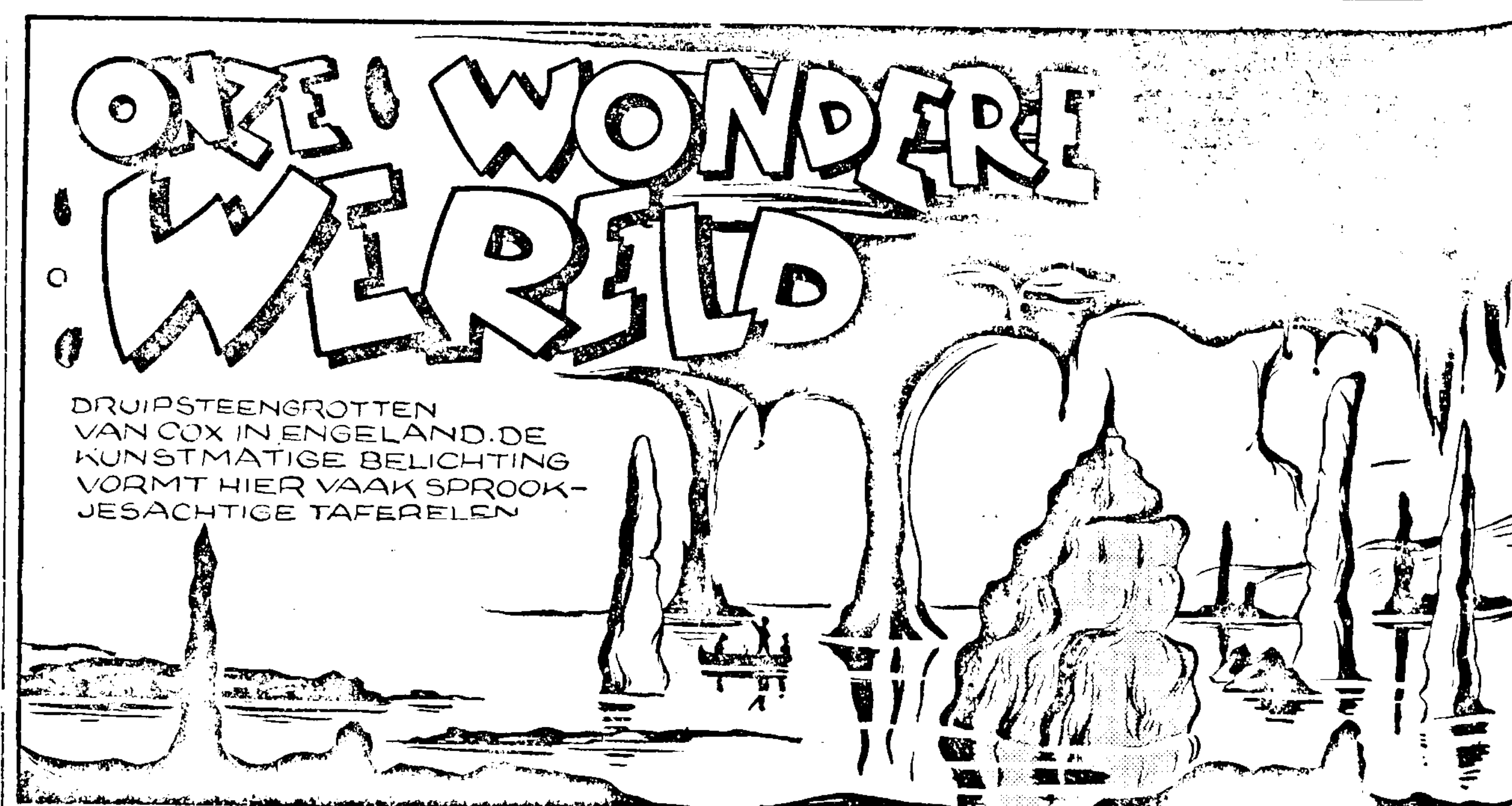
„Ja", onderbrak zijn vader hem, „als je vertrouwen hebt in jezelf, kun je alles beter dan wanneer jt aan jezelf twijfelt. Onthoud dat voor je hele leven. dan zul je nooit een toverdrank nodig hebben."

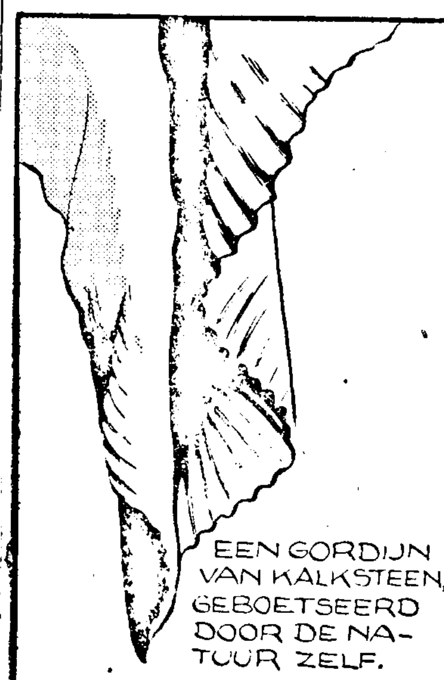

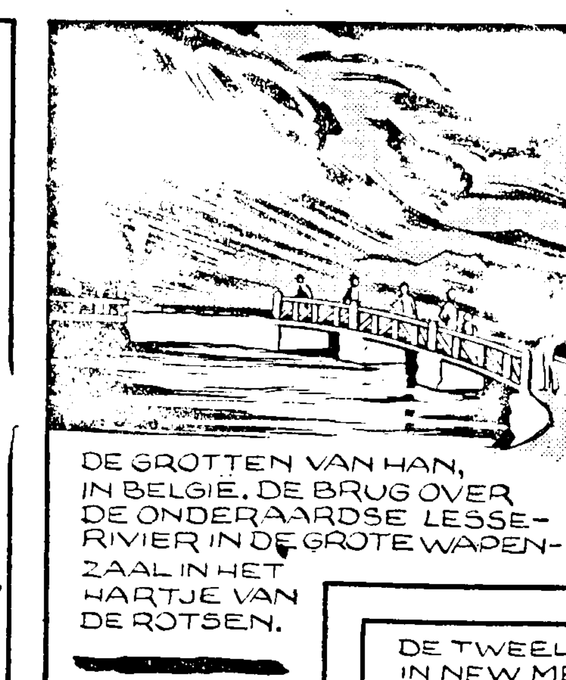
.....Nichtje Roselein Pocornie.....

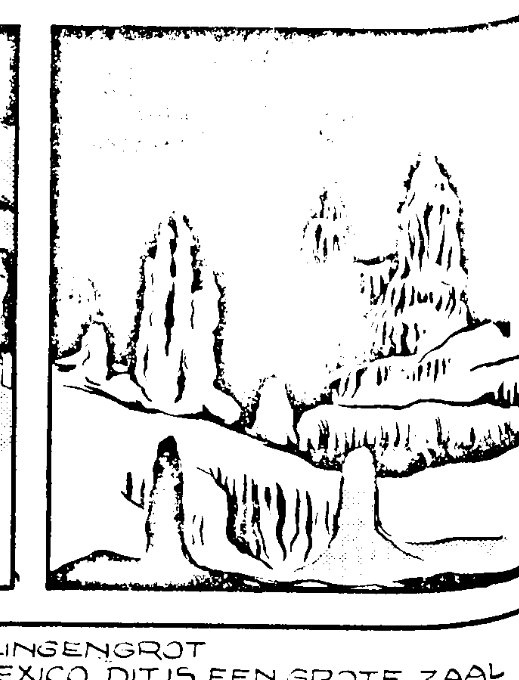

..... Nichtje Mayra Pocornie......

VOOR KNAPPE SPEURDERS

„Zeg", zei Koos tegen zijn vriendje Bob, toen ze samen uit school naar huis liepen. „Zeg, jij spaart toch ansichtkaarten, hè?"

„Ja", zei Bob, „ik zal ze je wel eens laten zien. Ik heb al een heel album vol."

„Spaar je ook kaarten uit het buitenland?"

„Nou, joh, als ik ze te pakken krijg!"

„Moet je eens kijken. Ik heb deze kaart van mijn vader gekregen, hij komt uit Italië."

Bob boog zich nieuwsgierig over de kaart. „Wat een prachtèxemplaar, zeg! Wat een mooi plein en wat een mooie gebouwen! Dat is Rome, hè? Daar vandaan heb ik er nog geen." Bob zei het een beetje spijtig.

„Hier", zei Koos, „jij mag 'em hebben. Ik spaar ze toch niet."

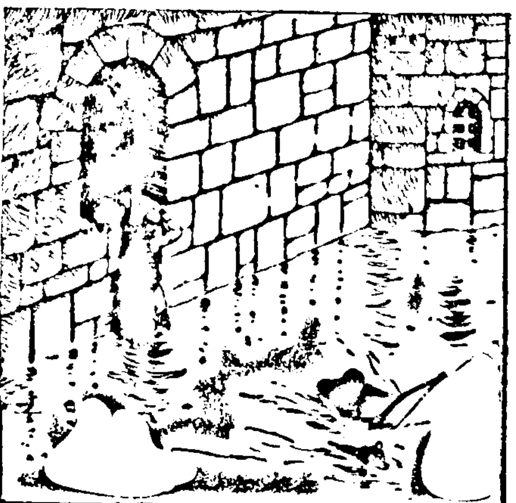
„Nou, dank je wel. Je bent een reuzevriend." Verheugd pakte Bob de mooie kaart aan.

„Ik leg 'em zo lang in m'n geschiedenisboek, dan kan ie niet kreuken. Even kijken, ja, zo, tussen pagina 23 en 24. Dat zal ik goed onthouden, dan kan ik hem thuis meteen er uithalen en in m'n album bergen. En nog wel bedankt, hoor!"

Je hebt dit verhaaltje zeker wel aandachtig gelezen? Dan weet je ook wel, wat er fout aan is. Denk maar eens heel goed na; er staat iets in dit verhaal. dat absoluut onmogelijk is. Wat?

ERIC DE NOORMAN HET TEKEN DER JOMS

61—31. Een grijns van voldoening verspreidt zich over Wulfstan's gelaat. Wanneer hij vanuit zijn schuilplaats bij de burcht ziet, dat beide valbruggen worden opgehaald. „Uw gemaal schijnt verstandig te worden", mompelt hij honend tot Winonah, die hij op zijn paard hierheen gebracht heeft. Hulpeloos ligt zij achter hem tussen het struikgewas.

„Mooi", mompelt de Deen tussen zijn tanden. „Hij gaat dus op mijn voorstel in en in ieder geval is hij niet van plan zijn krijgers op mij af te zenden! Wij zullen zien, wie dit spel wint, Heer Eric!"

De Deen zou echter niet zo gerust zijn, indien hij had kunnen zien wat er op het ogenblik aan de achterzijde van de burcht gebeurt.

Door een kleine oort, vlak boven het water van de slotgracht, maken Eric, Erwin en Balor zich klaar, de burcht te verlaten. De trouwe Wolf zwemt reeds naast Erwin naar de overkant, terwijl Balor zich langzaam in het water laat zakken. Dan volgt de Noorman en even later staat het drietal met de hond tussen de struiken aan de andere kant van de gracht. Vastberaden neemt Eric de leiding. Nu hij iets kan doen, is er tenminste een einde gekomen aan de ondragelijke spanning van het rusteloos wachten. „Gij gaat rechtsom!" zegt hij tot Balor. Het berkenbos is hier niet ver vandaan! Doch zorg ervoor, dat Wulfstan U niet vroegtijdig bemerkt, want dat zou ons hele plan doen mislukken en het leven van de koningin ernstig in gevaar brengen".

Zwijgend knikt de reus en Eric gaat verder: „Mijn zoon en ik zullen het bos langs de andere kant bereiken, zodat de schurk van alle zijden is ingesloten!"

Dan scheiden de mannen en verdwijnen, ieder in een andere richting tussen de struiken.

Op hetzelfde ogenblik verlaten Sverre en Axe de burcht. Zwijgend lopen zij in de richting van het berkenbos. Hun gezichten staan strak. Ongewapend gaan zij hun noodlot tegemoet...... ...

Het Elfje Avondrood

Op de stengel van een mooi blauw grasklokje zat een klein elfje dromerig voor zich uit te kijken. Het was elfje Avondrood. Al schommelend op het ranke steeltje van de bloem zat ze te denken aan het naderende zomerfeest.

Voor het eerst in haar piepjonge elfenleventje was ze uitgenodigd om met haar zusje te komen dansen. Wat was ze blij geweest, toen ze het hoorde. En snel was ze aan het oefenen gegaan om toch vooral geen enkele fout te maken.

Nu was het bijna zover. In de nacht dat zomer begon, zou het feest zijn.

Dat was over vier dagen. Alles was al voor elkaar, alleen.. ze had nog geen dansjurkje! Ze wist niet welke kleur ze zou kiezen. Lila niet, dat had elfje Madelief al. En geel had Goudglansje gekozen! Maar wat dan?

Een klein bij die op weg was naar haar korf, zag het elfje daar zitten. En omdat ze moe van het vliegen was kwam ze op de bloem naast haar zitten.

"Zoemm, wat een heerlijk weertje, hé?"

Elfje Avondrood keek op en zuchtte verdrietig.

Op de avond van het feest kleedde Avondrood zich aan. Ze was wel twee uur te vroeg klaar. Dat was niet erg, ze ging al vast op weg Maar o, dom elfje! Ze was met haar gedachten zo bij het feest, dat ze al vliegend het web van de dikke spin niet zag. Boem! daar had je het al. Ze was er pardoes in gevlogen.

De kleverige draden grepen haar van alle kanten vast. Rukkend en trekkend probeerde ze los te komen.

Daar kwam de spin al aan. „Zo, zo, juffertje, niet goed uitgekeken, hé! Pas op, je trekt mijn huis stuk. Wacht even, dan zal ik je helpen!"

Nu was het elfje gauw los. Maar o wee!

Er zaten allemaal scheuren in haar jurkje. Dikke tranen rolde over haar gezichtje.

Hoe kon ze zó dansen.

De spin had medelijden met haar. Vlug haalde ze naald en draad en begon de scheuren te naaien. Maar toch zag je nog waar de scheuren gezeten hadden Ze plukte wat grasklokjes en madeliefjes en naaide die op de scheurtjes.

Nu lachte het elfje weer. Ze vond haar jurkje nóg mooier dan tevoren. En niemand kon zien dat het stuk was geweest.

Als ze zich bewoog, gingen de klokjes heel grappig klingelen.

Blij vervolgde ze haar weg. Nu paste ze wél op! Stel je voor, dat er weer zo iets gebeurde! Ze kwam juist op tijd voor het feest.

Iedereen vond dat elfje Avondrood het allermooiste jurkje had. En het dansen ging prachtig. Ze maakte niet één foutje! Het werd een feest om nooit meer te vergeten.

Nichtje Elisabeth is zo goed geweest dit leuke verhaaltje voor de "Kinderkrant" te sturen.

MOEDERS VERJAARDAG

'k Wilde U iets zeggen moeder,
Daarom doe ik het maar vandaag
Want het is thans Uw verjaardag,
Dus U hoort 't misschien wel graag.

Weet U, wat ik zeggen zou?
Dat ik heel veel van U hou!

En op Uw verjaardag, Moeder,
Nu 'k U wens geluk en vreugd.
Zie 'k U dankbaar in de ogen,
En mijn hart voelt zich verheugd!
't Is voor al Uw zorg en trouw
Dat 'k zo heel veel van U hou.

(Van Lenny Arron)

Oranjestad. — Gistermiddag verloor de bestuurder van auto 1919 de macht over het stuur en reed op de hoek Koningsstraat en Emmastraat een schuurtje binnen. De auto — een geheel nieuwe Studebaker — werd zwaar beschadigd en de twee inzittenden werden met verwondingen naar het hospitaal overgebracht. Ook de schade aan de schuur was aanzienlijk.

San Nicolaas Juniores wonnen van R.C.A.

Oranjestad. — Gisteravond werd de voetbalwedstrijd R.C.A. — San Nicolas Jrs gespeeld in een zeer goed gevuld Stadion. Het was een spannende wedstrijd. De eindstand was 4—2 voor San Nicolas Jrs, zodat San Nicolas Jrs met 11 punten aan de kop staat.

Flinke brand op Rooi Hundo

Oranjestad. — Tengevolge van onvoorzichtigheid bij het vullen van een kerosine-reservoir van een stoof ontstond brand in een woning op Rooi Hundo 51. Het was een flink groot reservoir en de vlammen grepen dan ook snel om zich heen. Ondanks krachtdadig optreden met het meest moderne materiaal kon de brandweer niet voorkomen, dat de woning vrijwel geheel uitbrandde.

Tengevolge van de brand werden drie gezinnen dakloos.

Demonstratieschip voor de visserij

Oranjestad. — Het Bestuurscollege stelt voor om gedurende enkele maanden een visserijschip te exploiteren ter demonstratie van betere vismethoden. Op de begroting is hiertoe een P.M.-post opgebracht.

Inschrijving ARUVEN is zeer teleurstellend

Oranjestad. — De maandelijkse persconferentie van het Bestuurscollege bracht dit keer weinig nieuws. Desgevraagd werd door Gedeputeerde O. Henriquez, directeur van de N.V. Aruven, medegedeeld, dat het aantal inschrijvingen door beleggers voor aandelen in Aruven zeer teleurstellend is en ver onder de verwachtingen blijft.

De uitvoering van de plannen gaat echter normaal voort, daar immers niet verkochte aandelen door het eilandgebied worden overgenomen. Er wordt naar gestreefd om zodra de plannen van de architekt gereed zijn, over te gaan tot aanbesteding van de bouw, waarbij gehoopt wordt, dat dit nog dit jaar het geval zal zijn. In november wordt de maquette verwacht.

Overigens, aldus de heer Henriquez, schijnt er wel belangstelling te bestaan voor belegging in Aruven in de Verenigde Staten en in Canada. Het schijnt, dat de cineast Herrick Herrick Curaçao heeft verkozen boven Aruba als plaats voor zijn Antilliaanse filmstudio. Te Curaçao zou hij op voordelige voorwaarden het Riffort kunnen krijgen, terwijl er op Aruba geen geschikt bestaand gebouw aanwezig was.

Hersengymnastiek

Oranjestad. — In de derde en laatste ronde behaalde het team van D.O.W. een overwinning 18—11 op de Politie van Oranjestad. D.O.W. zal nu nog uitkomen in een eindwedstrijd, waaraan door de drie winnaars uit de derde ronde wordt deelgenomen.

D hersengymnastiekwedstrijden worden georganiseerd door Voz di Aruba.

Davis Cup-wedstrijden

Forest Hills. — De Amerikanen Seixas en Richardson hebben in het dubbelspel voor de Davis Cup de Italianen Pierangeli en Sirola met 1-6; 6-3; 6-4 en 6-2 verslagen. Hiermede werd de stand 3-0 voor Amerika, dat zich reeds gekwalificeerd had voor de interzone finale tegen India.

Wegen worden aangelegd en verbeterd

Oranjestad. — Op de begroting 1957 worden kredieten aangevraagd voor aanleg en onderhoud van de volgende wegen:

Asfaltwegen: Prof. Lorentzstraat (Socotoro) ƒ 21.000,—; doortrekking George Maduroweg van Christelijke School tot Stadion ƒ 19.000,—; Johan de Witstraat ƒ 14.000,—; asfaltering 20 meterweg Emmastraat — Chilistraat ƒ 1200,—; verharding gedeelte Tomatenstraat Dakota ƒ 10.000,—.

In San Nicolas: Verbindingsweg Lagoweg—Leliestraat ƒ 20.000,—; aanleg gedeelte Nieuwe Weg tot hoek Clavelstraat ƒ 15.000,—.

Buitenwegen: Tweede gedeelte boulevard Oranjestad, Malmok ƒƒ 700.000; weg Warawara ƒ 72.000,—.

Oliewegen: Socotorowijk ƒ 4000,—.

Parkeerplaatsen: Noordelijke inrit bij Wilhelminastadion ƒ 2500,—; Elleboogstraat ƒ 4000,—; bij R.K. Kerk Oranjestad ƒ 4100,—; Verkeersvoorzieningen bij Tarcisiuscollege ƒ 4500,—.

Reconstructie asfaltwegen: Reparatie hoofdweg Oranjestad, San Nicolas ƒ 100.000,—.

Reconstructie oliewegen: Duiker Mahoema ƒ 9000,—.

Aanleg riolen: Oranjestad, doortrekken hoofdriool in Rancho ƒ 50.000,—; Fahrenheitstraat ƒ 7000,—; Nassaustraat tussen Hospitaalstraat en Neptunusstraat ƒ 15.000,—; Koningstraat naast parkeerplaats ƒ 3000,—.

Te San Nicolas voltooiing van de werkzaamheden aan de wijk tussen Grensweg en Helfrichstraat.

Nieuw waterreservoir

Oranjestad. — Op Oerataka wordt een waterreservoir gebouwd van 6000 ton. Het gevaarte krijgt een doorsnede van 24 meter. Aannemers van het werk is de bijna honderd jaar oude Nederlandse firme Koninklijke Nederlandse Machinefabriek voorheen E. H. Begemann, uit Helmond, welke op de Antillen en in Venezuela vertegenwoordigd wordt door de firma Antoon van der Naaten en zoon.

Voor de bouw van nieuwe tank zijn enkele deskundigen uit Nederland overgekomen, maar overigens wordt geheel met lokaal personeel gewerkt.

De Koninklijke Machinefabriek is geen onbekende op de Antillen. Al eerder werden twee reservoirs op Aruba en twee op Curaçao gebouwd voor de Watervoorzieningsdiensten.

Verder staan thans behalve de nieuwe tank op Oerataka nog enkele andere grote constructiewerken op het programma. De firma A. van de Naaten en Zoon heeft onlangs ook een kantoor geopend in Caracas.

Vakbond betrekt eigen kantoor

Oranjestad. — De Liga di Obreros, een vakbond voor niet-olie-arbeiders, betrok een eigen kantoor en wel in de Koningsstraat 9, in het pand, waar vroeger Pension Brion gevestigd was. Behalve kantoor biedt het pand ook ruimte voor een vergaderzaal.

Jeugdaktie voor veilig verkeer

Oranjestad. — Door het Bestuurscollege wordt op de begroting 1957 een krediet aangevraagd van ƒ 5000,— voor aanschaffing van leermiddelen voor een aktie voor veilig verkeer onder de schooljeugd. De aktie zal in 1957 worden gevoerd.

Radio Kelkboom relayeert baseballprogramma's

Oranjestad. — Radio-Kelkboom relayeert vandaag, morgen en overmorgen ooggetuigenverslagen door Amerikaanse zenders van de wedstrijden in de World Series Baseball. De uitzendingen beginnen telkens om 12.10 uur.

Antilliaanse Foto-tentoonstelling

Oranjestad. — De Arubaanse Cameraclub overweegt de mogelijkheid om begin volgd jaar een tentoonstelling te organiseren van Antilliaanse foto's. De gelegenheid om foto's in te zenden zal open ook voor bewoners van Curaçao, Bonaire en de Bovenwinden.

Dr. Turfboer spreekt voor onderwijsbond

Oranjestad. — Vrijdag as. houdt dr Rob Turfboer in een der lokalen van de Julianaschool voor leden van de Arubaanse Onderwijzersbond een lezing over het onderwerp „Drankbestrijding". Onderwijskrachten van het bijzonder onderwijs zijn die avond ook van harte welkom.

SURINAAMS blad hekelt gebruik van ongepaste taal

Onder het opschrift: „Ongepaste Taal", schrijft het Surinaamse dagblad „De Nieuwe Tijd" het volgende:

„Dat het in Suriname, wat de onzedelijkheid betreft, de verkeerde kant opgaat, blijkt niet alleen uit de herhaalde gevallen van aanranding van vrouwen en meisjes, maar kan men ook dagelijks gewaar worden, wanneer men zijn oor te luisteren legt.

Waar men ook komt, het valt op, dat er veel ongepaste en onzedelijke taal gesproken wordt in dit land. Men is maar al te vaak met een scheldwoord gereed en laat het niet daarbij, doch bezigt de meest onwelvoegelijke termen. Er is niet veel voor nodig om een scheldkanonnade uit te lokken en men houdt hoegenaamd geen rekening met het feit, dat er vaak ook kinderen in de buurt zijn.

Op publieke plaatsen, de markt, de kantoren, de winkels en in de bioskopen wordt er even lustig gevloekt en ongepaste taal gebruikt.

Ja, ook en vooral in de bioskopen, waarbij een bepaald deel van het publiek er steeds weer op uit schijnt te zijn om ergernis te geven. Ongepaste opmerkingen naar aanleiding van het vertoonde op het doek zijn niet van de lucht. Niet alleen is dit storend voor het volgen van het spel der akteurs, maar het is gewoonweg afschuwelijk te moeten aanhoren hoe dit commentaar door de „heren" wordt gegeven.

We moeten, hoe ongaarne ook, een vergelijking maken. En dat kunnen wij na een bezoek aan Brits Guyana natuurlijk het best doen met dit land. Het is voor ons Surinamers werkelijk opvallend hoe het publiek aldaar op zijn woorden weet te letten. Men hoort zelden een onvertogen woord en al zijn er in de bioscopen misschien ook belhamels, de ongepaste worden er zelden geuit.

Is dit toevallig? zal men zich misschien afvragen.

Is het publiek van Brits Guyana misschien beter opgevoed?

Over het algemeen genomen, moet hierop ontkennend worden geantwoord. Het wil ons voorkomen, dat men er vroeger met hetzelfde probleem te kampen heeft gehad, doch er een zeer geslaagde aktie tegen heeft gevoerd om er een einde aan te maken.

Waar men namelijk ook komt, in winkels en kantoren, ja ook in de rumshops, ziet men opschriften, die waarschuwen tegen het gebruik van ongepaste taal.

Is zulk een aktie in Suriname ook niet mogelijk?

Wij zouden dit toch zeker denken en hier is werkelijk een taak voor het Departement van Onderwijs & Volksontwikkeling weggelegd.

Het zal nooit te vroeg zijn om hiermede een aanvang te maken, dunkt ons."

Luisterbijdrage in Nederland wordt hoger

Den Haag. — De luisterbijdragen voor de financiëring van de radio-omroep in Nederland zullen in het komende jaar worden verhoogd. Hiertoe is door de regering besloten, nadat was gebleken dat het in 1957 en de daarop volgende jaren niet meer mogelijk zal zijn de uitgaven geheel te dekken uit de opbrengst van de bijdragen. De regering stond voor de keuze om een bepaalde wijze van subsidiëring in te voeren, dan wel het tarief van de bijdrage te verhogen. Zij is daarbij tot de conclusie gekomen dat vooralsnog aan verhoging de voorkeur moet worden gegeven boven het doorbreken van het bestaande systeem.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM:

17.00 Zuidamerikaanse muziek
17.15 Llama 12556!
17.45 Voor de groteren.
18.00 Pabien
18.30 Nieuwsbulletin
18.45 En nu.. tante Aukje vertelt
19.00 Zuidamerikaanse Hitparade
19.30 Wat de handel U biedt
20.30 Hersensgymnastiek.
21.25 Radio Nederland
22.25 Nieuws in het kort
22.30 Sluiting.

17.00 Tea at five
17.30 Nieuws
17.40 Met Duitse musici
18.00 Gevarieerde muziek
18.45 Sportnieuws
19.00 Muziek di mi Tera
19.30 Met de jarigen in de lucht
20.00 Gevarieerde melodiën
20.30 Hoorspel
20.45 Gevarieerde muziek met reclame
20.55 Hoorspel
21.15 Reclame
22.00 Sluiting.

RADIO CARIBE

17.00 Variedades Musicales
18.00 Serenage
18.30 Recorded Music
18.45 Er was eens....
19.00 Avond Concert
19.30 Fiesta Viceroy-Pampero
20.30 Tropic Holiday
23.00 Closing.
21.00 News Bulletin
21.15 Music of the Masters
21.45 Platter Parade
22.30 Prelude to Slumber

RADIO KELKBOOM

17.30 La hora del bolero
18.00 Musica
18.15 Cumpleaños feliz
18.30 Dinermuziek
19.00 Noticias
19.15 Musica
20.15 Frente al pecado de ayer
20.30 Quiz Prog. van FAB
20.45 Musica
21.15 Prot. Uitzending
21.30 SELCCIONES di siman.
22.00 Sluiting.

P.C.J.:

18.37 Nieuws
19.11 Westind. Jongeren in Ned.
19.20 Het schip van de week
19.45 Ned. ensembles
20.03 Buitenlands weekoverzicht
20.15 Het Metropole orkest
20.40 Wat de Pers er van zegt
20.47 Intermezzo.
20.49 Nieuws
20.52 Beursnieuws.
20.50 Nieuws
20.54 Programma
20.55 Avondgebed
21.00 Sluiting.

AVROS

17.00 Linda's Eerste Liefde
17.15 Advertentie Programma
17.45 Populaire melodieën
18.00 Bijbels onderwerp.
18.15 Spaanse guitaar soli
18.30 Voor de jarigen
18.45 Nieuws
19.00 Hindostaanse uitzending
20.00 Advertenties en berichten
20.30 V & V
20.40 Muziek
20.55 Nieuws en Sluiting.

New Yorkse Beurs

New York. — Het herstel tegen het slot, eergisteren, van de N.Y.-effectenbeurs werd gistermorgen voortgezet, waarbij de omzet toenam en rond het middaguur werden er koersstijgingen tot $ 2.— of meer genoteerd.

De stemming werd gunsiig beinvloed door de overweging, dat de verkoopsbeweging zijn hoogtepunt had bereikt.

In de namiddag kon de vaste stemming gehandhaafd blijven bij ruime omzet en de markt sloot vast met koersstijgingen tot $ 3.—.

Aantal verhandelde fondsen 1145; hoger 816; lager 152; onveranderd 177. Aandelenomzet 2,400.000; obligatie-omzet $ 4.040.000,—.

Amer. Tel and Tel 169
Anaconda Comp. 79 5/8
Bethlehem Steel 162 3/4
Dupont de Nemours 192 1/2
Gen. Electric 57
Gen. Motors 46 3/4
Intern. Tel and Tel 31 3/8
Kon. Petr. Mij 104 1/2
Shell Oil 79 1/2
Standard Oil of N. Y. 54
U.S. Steel 66 1/8
Canadian Pacific 33 1/2
Intern. Nickel 101 7/8

Beurs Caracas

Centro Simón Bolivar 1a Emision 99.00
2a Emision 98,50
4a Emisión 97.00
8a Emision 95.25
Auto-Ven ord. 16 00
Auto-Ven pref. 83.00
Banco Caracas derechos de cupón 450,00
Banco Central 63,00
Banco Industrial 670.00
Banco Mercantil 1.140,00
Barvensa acc. nuevas 15.50
Barvensa acc. viejas 17,00
Celanese ordinarias 9.00
Celanese preferidas 670,00
Cemento Carabobo 320.00
Cerveceria La Llanera 9.00
Cervecera Nacional 91,00
Electricidad Caracas acc. c/cupon 169 00
Electricidad Caracas serie A .. 100.00
Electricidad Caracas serie C 99,50
Envases Venezolanos 185,00
Inmuebles Caracas 170,00
Inuvenca participaciones 112,75
Inversora 50% pagado 5,05
Inverdica 13,25
Luz Eléctrica Venezuela acc. 92,00
Perforación ordinarias 23,00
Perforación preferidas 70,00
Pinturas Covequin 108.00
Rovenca comunes nuevas 27.00
Rovenca comunes viejas 30 00
Rovenca preferidas nuevas 85.00
Rovenac preferidas viejas 89.00
Savoy Candy comunes nuevas 170.00
Servicios Hydrocarb 50% pagado 8.50
Teléfonos Venezuela 6% 100.00
Teléfonos Venezuela 8% 105.00
Venepal 40% pag. 60.00
Venepal 60% pagado 80.00

Amsterdamse Beurs

Kon. Olie aandelen 803 3/4
Unilever cert. v. aand. 402 3/8
Philips aandelen 289 1/2
Philips pref. 170 1/4
AKU aandelen 247
Ned. Scheepv. Unie aand. 172 1/2
KNSM aandelen aandelen 178
KPM aandelen 164
Ned. Handel Mij cert. 117 1/4
Nat. Handelsbank aand. 195 laten
Escomptobank aand. 100 1/4
HVA aandelen 75 1/16
Amsterdam Rubber aand. 109 1/2
Ver. Deli Mijen 61 3/8
Aniem Nat. Bezit. 95 3/16
3% dollar oblig. Ned. '47 90 7/8
3% Nederl. '47 (obl.) 196
Holland-Am. Lijn aand. 71
Walvisvaart aand. 237
Amsterdamse Bank aand. 235 1/2
Holl. Bank Unie cert. 233 1/2
Billiton 2e rubriek n.g.
Billiton 1e rubriek 153 3/4
Overzeese Gas Mij. n.g.
Borsumij aand. 162
Lindeteves aand.
Royal Dutch Am. S. in $ 68.75 bieden
Rott. Bank aand. 206 1/2
Curaçaose Handel Mij. 197 1/4
Wm. H. Muller & Co., nat. bezit. 327

De markt verliep beter in verband met de vaste stemming in Wall Street. Vooral Kon. Olie en Philips traden naar voren en vorderden 6 a 9 punten. De bedrijvigheid was nog thans uiterst gering. Scheepvaart en Kultuur fondsen handhaafden zich merendeelsgoed, maar KNSM noteerde 2 punten lager. De guldensbeleggingen bleven nagenoeg onveranderd. De inwisselbare 1947 Staatslening was daarentegen opnieuw zwakker. De koersgemiddelden:

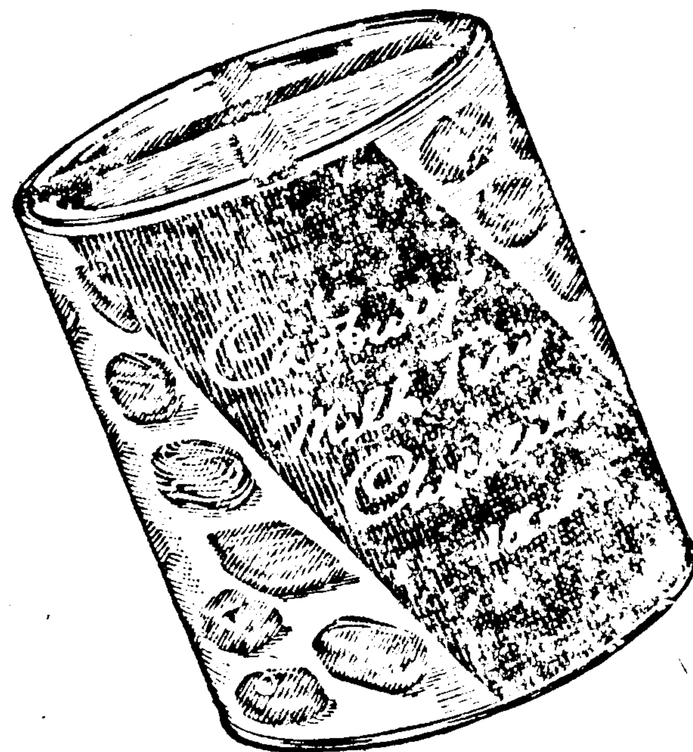
Petroleum 291.31
Industrie 163.54
Scheepvaart 176.10
Banken 137.40
Ind. fondsen 106.61
Algemeen 215.10

Middelenstaat Eilandgebied Curaçao

Middel:	Begroot bedrag per jaar:	7/12 van de raming:	Werkelijke ontvangst:
Erfpachtsrecht	165.000,—	96.250,—	98.403.29
Huur domeingrond en water	110.000,—	64.167,—	34.464,26
Huur van overige woningen	130.000,—	75.833,—	54.482,60
Ontvangsten abattoir, koel- en vrieshuis	136.000,—	79.333,—	100.910,51
Loods- en liggelden	1.552.500,—	905.625,—	968.751,31
Landingsgelden	148.300,—	86.508,—	116.424,05
Parkeergelden	1.050,—	613,—	2.830,20
Abonnementsgelden telefoondienst	846.000,—	493.500,—	490.794,55
Schoolgelden en vergoeding voor gebruik leermiddelen	266.000,—	155.167,—	200.547,17
Schoolgelden geïnd door Bijzondere Scholen	450.000,—	262.500,—	380.984,08
Inkomstenbelasting	6.650.000,—	3.879.167,—	3.426.528,10
Winstbelasting	11.400.000,—	6.650.000,—	1.231.563,10
Grondbelasting	1.700.000,—	991.667,—	595.983,02
Gebruiksbelasting	475.000,—	277.083,—	253.990,07
Successiebelasting	95.000,—	55.417,—	89.022,82
Motorrijtuig- en motorbootbelasting	600.000,—	350.000,—	594.855,—
Overdrachtsbelasting	175.000,—	102.083,—	82.963,03
Vergunningsrecht ingevolge de Loterijverordening	600.000,—	350.000,—	338.511,50
Vergunningsrecht ingevolge de Vergunningsverordening	120.000,—	70.000,—	94.193,70
Administratieve posten	43.275,—	25.243,—	—,—
Alle overige ontvangsten	668.686,—	390.067,—	325.629,22
Totaal Gewone Dienst	26.331.811,—	15.360.223,—	9.481.831,58

Olievelden op Noord-Sumatra zijn een slepend probleem

Belangrijke deviezenbron wordt verstopt

(Van een correspondent in Indonesië)

Volgens de in december 1949 ter Rondetafelconferentie tussen Indonesië en Nederland gesloten overeenkomst moesten de olievelden in Noord-Sumatra aan de B. P. M. worden teruggegeven. In artikel 1 van de financieel-economische overeenkomst werd ten aanzien van de voor de oorlog verleende rechten en concessies bepaald, „dat de rechthebbenden — voor zover zulks nog niet is geschied — in de feitelijke uitoefening van hun recht zullen worden hersteld". In de bewuste overeenkomst worden verderop nog enkele uitzonderingen gemaakt, doch daar vallen deze olievelden niet onder. Ook toen in augustus 1954 een Indonesische en een Nederlandse delegatie overeenstemming bereikten over opheffing van de Unie en een groot deel van de bijbehorende overeenkomsten, werd nog bepaald, dat deze op de concessie betrekking hebbende regeling gehandhaafd zou blijven. Desalniettemin zijn de olievelden in Noord-Sumatra niet aan de B.P.M. teruggegeven, terwijl door de eenzijdige verbreking van de Unie en alle bijbehorende overeenkomsten door Indonesië de desbetreffende garanties dus ook in de lucht komen te zweven. Ook de nationale wetgeving van Indonesië geeft hier geen oplossing.

Over die olievelden is de afgelopen jaren in Indonesië overigens wel heel wat te doen geweest. In de jaren 1945 1950 waren ze in beheer geweest bij de Republiek Indonesia en hoewel bij de RTC was overeengekomen, dat ze teruggegeven moesten worden aan de B.P.M. bleken daar heel wat tegenstanders van te zijn. Deze tegenstanders waren natuurlijk in eerste instantie de beheerders zelf. Enkele mensen, die voor de oorlog bij de B.P.M. zeer ondergeschikte posten bekleedden, hadden nu de kans gezien om op te klimmen tot een hoogte ver boven wat zij ooit hadden kunnen hopen te bereiken en zij voelden er uiteraard weinig voor hun posities weer prijs te geven. Bij het personeel van de olievelden bleken de meningen verdeeld te zijn: er waren demonstraties vóór teruggave aan de B.P.M. maar ook tegen. Ook de politieke partijen begonnen zich met de kwestie te bemoeien. De Masjumi verklaarde zich voor teruggave, de P.N.I. tegen, waarbij aangetekend dient te worden dat in de boezem van de P.N.I. dit officiële partijstandpunt niet allerwegen wordt gesteund.

Een oplossng kwam er niet: de zaak werd slepend gehouden tot na de algemene verkiezingen, blijkbaar in de hoop dat deze duidelijk zouden maken welke partij de sterkste was. Dat gebeurde echter niet: De Masjumi en de P.N.I. kwamen praktisch even sterk uit de bus.

Bekend werd intussen wel, dat bij de olievelden tijdens het staatsbeheer chaotische toestanden waren ontstaan. Een groot deel van de installaties bleek afgebroken en als oud ijzer verkocht te zijn. Ruzies tussen de verschillende met de leiding van de olievelden belaste ambtenaren waren aan de orde van de dag. Enkele malen moest de politie ingrijpen als deze al te hoog liepen. De olieproduktie was (en is) onbetekenend, het produkt minderwaardig. Van winst is geen sprake. De salarissen worden soms zelfs niet of te laat betaald.

Dat deze toestand niet kan voortduren is wel duidelijk. De regering in Djakarta is dan ook kennelijk thans doende met het zoeken naar een oplossing. Duidelijk is wel, dat men deze wil trachten te vinden in een compromis. Daarbij is de zaak van Indonesisch standpunt bezien natuurlijk nog vereenvoudigd door de eenzijdige verbreking van de RTC-overeenkomsten, die maakt, dat men zich van de verplichtingen die daarin werden aangegaan niets meer hoeft aan te trekken.

De niet bijster gunstige deviezenpositie van Indonesië vormt natuurlijk een aansporing temeer om de olievelden in Noord-Sumatra, die bij een goede exploitatie een behoorlijke deviezenbron kunnen vormen, te rehabiliteren. Het gaat er nu dus slechts om een oplossing te vinden, waarmede alle partijen aan hun trekken komen: de in Indonesië gebruikelijke methode.

Delaatste tijd is daarbij duidelijk geworden, dat de gedachten gaan in de richting van een exploitatie door de N.I.A.M., de maatschappij waarin de Indonesische regering en de B.P.M. elk 50 pct van het kapitaal hebben. Op deze wijze zouden alle partijen tevreden gesteld worden (behalve een kleine groep, die algehele nationalisatie blijft eisen) en zouden de olievelden weer in exploitatie kunnen komen op een verantwoorde wijze.

De B.P.M. kan zorgen voor datgene wat de Indonesische regering ontbeert — geld en deskundigen — en toch wordt de nationale eer niet tekort gedaan Over een oplossing in deze richting zijn dan ook de laatste tijd door de Indonesische regering besprekingen gevoerd met de betrokken partijen.

Ook nu blijkt de zaak echter nog niet geheel in kannen en kruiken te zijn. Op een recent P.N.I.-congres heeft mr. Iskaq Tjokrohadisurjo gewaarschuwd, dat de regering dreigde de B.P.M. (c. q, de N:I:A:M,) veel te aantrekkelijke voorwaarden te geven en volgens een bericht in het dagblad „Abadi" zou er in de Indonesische regering thans onenigheid bestaan over deze kwestie.

Volgens dit blad zouden de ministers van Economische Zaken en Financiën akkoord gaan met exploitatie door de NIAM, doch zouden de ministers van Landbouw en Planning zich daartegen verklaard hebben Deze ministers zouden gezegd hebben wel met een buitenlandse maatschappij te willen samenwerken, maar niet met de Nederlandse BPM.

Het bericht maakt een enigszins tendentieuze indruk, maar dat neemt niet weg dat het stellig wel waar zal zijn, dat nog bepaalde meningsverschillen moeten worden bijgelegd. Hoelang het nog zal duren voor de olievelden in Noord-Sumatra weer normaal kunnen gaan produceren valt dan ook moeilijk te zeggen.

Wellicht kan de onlangs ingestelde commissie, die de toekomst van de olievelden moet bestuderen een aanbaardbare oplossing vinden.

DE OOST-WEST-VERBINDING

Paramaribo. — Het dagblad De West berichtte dat op zeer korte termijn begonnen zal worden met het aanleggen van een tracee dat zal lopen van een punt aan de Weyneweg in zuidwestelijke richting en dat dit het begin zal zijn van de oost-west verbinding

Zoals dezer dagen gemeld werd, is het afstemmen in de Staten van een motie om kredieten beschikbaar te stellen voor de oost-west verbinding, aanleiding geweest voor het aannemen van een motie van wantrouwen door een massavergadering te Moengo tegen het Statenlid J. Braaf, afgevaardigde van het Marowijne distrikt.

Het blad Suriname vernam dat op Moengo „weinig waarde gehecht" wordt „aan dit vage bericht" van De West. Het wordt gezien in het kader van een poging om verloren prestige te herstellen.

In de Rijnhaven van Rotterdam meerde het Russische ms. „Kolomna", met aan boord de overlevende van de aanvaring met het Nederlandse kustvaartuig „Gruno". De 18-jarige dochter van de kapitein, mej. C. A. Wieringa, bij het verlaten van het Russische schip.

Via Nederlandse leesbibliotheken

DERTIEN MILJOEN boeken vinden hun weg naar de lezers

Jaarboekje 1955-'56 geeft interessante cijfers

Amsterdam. — Te oordelen naar het „Leeszaaljaarboekje 1955-'56", waarin de jaarcijfers over 1955 van de 130 openbare leeszalen en bibliotheken en de 12 centrale plattelandsbibliotheken, die Nederland eind 1955 telde, zijn opgenomen, breidt het werk zich nog steeds uit. Iedere maand openen nieuwe bibliotheken hun deuren voor het publiek. Men streeft er naar in iedere gemeente met meer dan 10.000 inwoners een openbare bibliotheek te stichten. Dit getal van 10.000 inwoners hangt samen met de grondslag, waarop rijkssubsidie wordt verleend. Plaatsen beneden 10.000 inwoners komen daarvoor namelijk niet in aanmerking.

Door de spreiding van de openbare bibliotheken in de grotere gemeenten wordt iedere stadsbewoner van Nederland in de gelegenheid gesteld tegen een geringe jaarlijkse contributie boeken op allerlei gebied te lezen. Bijna 380.000 Nederlanders zijn lid van een o.l.b. Aan hen werden bijna 13 miljoen boeken uitgeleend, d.w.z. ieder ingeschreven lid las gemiddeld 34 boeken per jaar.

721 uitleencentra ten plattelande werden in 1955 zowel door de centrale plattelandsbibliotheken, die fungeren als provinciale, centrale boekerijen, als door de correspondentschappen der stedelijke openbare leeszalen, van boeken voorzien. Aan deze lezers werden 750.000 boeken uitgeleend. Bovendien brachten bijna 1 miljoen mensen in 1955 een bezoek aan de gezamenlijke leeszalen in Nederland.

Dat de o.l.b. in Nederland steeds meer naar de lezers toewerkt, concludeert het bestuur der centrale vereniging, waarin ook de christelijke en r.-k. openbare leeszalen zijn opgenomen, uit de toeneming van het aantal filialen van de grote-stads bibliotheken. Momenteel zijn er 96 filialen. Verder bedraagt het aantal depots bij verenigingen en bedrijven 230, het aantal uitleenposten 113, over de steden verspreid. Het vormend karakter van dit werk blijkt wel uit het grote aantal (2.7 miljoen) studieboeken, dat werd uitgeleend.

Ook vele kinderen vinden hun weg naar de o.l.b. In de 211 jeugdafdelingen der Nederlandse o.l.b. werden bijna 4 miljoen boeken verslonden door 125.000 leesgrage kinderen. De samenwerking tussen school en bibliotheek neemt steeds meer toe. Voor 660 schoolklassen verzorgde de o.l.b. de bibliotheek. Bovendien hebben 56 bibliotheken boeken in depot bij diverse scholen. Tenslotte hebben 20 openbare leeszalen een muziekafdeling, waaruit de beoefenaars van praktische muziek hun partituren kunnen lenen, en twee bibliotheken, namelijk Amsterdam en Groningen, een blindenbibliotheek.

POLITIE en dierenbescherming

„Wat heeft de Politie nu met dieren en Dierenbescherming te maken?", zal men zich afvragen. „De Politie is er toch alleen maar om het verkeer te regelen, om bekeuringen uit te delen en om ons achterna te zitten als we kattekwaad uithalen?"

Het is te begrijpen, dat men zoiets denkt, want door het drukke verkeer op Curaçao zijn de Politieagenten, die je op straat ziet, heel vaak bezig met het regelen van het verkeer en het achterna zitten van verkeerszondaars, terwijl ze helaas de lieve jeugd ook nogal eens onderhanden moeten nemen.

Maar.... er is nog veel meer, dat de Politie doet. Zoals de geleerde heren dat noemen, heeft de Politie ook een zogenaamde „sociale" taak, dat wil zeggen, dat de Politie de mensen, het publiek zo veel mogelijk moet helpen als er moeilijkheden zijn. Zo wordt dikwijls de hulp van de Politie ingeroepen om een kind; dat is weggelopen, op te sporen. Ook gebeurt het nogal eens, dat een paar mensen, die om een kleinigheid ruzie gehad hebben, bij de Politie komen met het verzoek of de Politie wil helpen om het weer goed te maken.

Nu jullie dit gehoord hebt, kun je je wel voorstellen, dat de Politie zich ook zal bemoeien met dieren, die zich in nood bevinden.

In de eerste plaats zijn daar de verwaarloosde dieren: de dieren, die, aan hun lot overgelaten, verhongeren, tot het vel over heen is. Verder zijn daar de dieren, die, bv. bij verkeersongevallen, worden gewond. Ook komt het nogal eens voor, dat een dier verward geraakt in het draad van een trankering en zich, al losrukkende verwondt.

In al die gevallen zal de Politie de helpende hand bieden en bv. maatregelen nemen, dat het dier wordt opgenomen in het Dierenasyl op Parera. Helaas kan het wel eens voorkomen, dat een dier zo ernstig is gewond, dat het niet meer vervoerd kan worden of niet meer kan genezen. Dan is de Politie genoodzaakt het dier zo snel mogelijk uit zijn lijden te helpen. Elke Politieman weet hoe hij dat moet doen.

Een tijdje geleden kwam er bij de Politie een klacht binnen, dat een stelletje kwajongens regelmatig de nestjes van een zeldzame vogelsoort leeghaalde. De Politie heeft daaraan een einde gemaakt en heeft zodoende de vogels tegen het vandalisme, de vernielzucht van de jeugd beschermd. Natuurlijk zullen jullie, jeugdige dierenbeschermers, nooit zulke streken uithalen, in tegendeel, jullie zullen de Politie en de Dierenbescherming helpen om de dieren tegen de mensen te beschermen.

Weet je, er is eens iemand geweest, die heeft gezegd, dat het beschermen van dieren een teken van beschaving is.

Jullie allen wilt opgroeien tot beschaafde, ordelievende burgers. Daar hoort bij, dat je je ook als een „heer" of een „dame" gedraagt tegenover de dieren. En ook in deze wil de Politie jullie vriend en helper zijn.

Laten wij dus allen: de Vereniging voor Dierenbescherming, de Politie en jullie, lezers van dit blad, tezamen ons ideaal: **hulp aan en bescherming van het dier,** nastreven.

(Uit het maandblad van de Vereniging tot Bescherming van Dieren op Curaçao.)

EZZARD CHARLES werd gediskwalificeerd

Londen. — De 22-jarige Engelsman Dick Richardson heeft de oud-wereldkampioen zwaargewicht, de Amerikaan Ezzard Charles verslagen. De scheidsrechter diskwalificeerde de Amerikaan na de tweede ronde wegens herhaaldelijk hangen en klemmen. De tienduizend bezoekers waren het niet met deze beslissing eens.

De jonge Schotse kampioen vedergewicht Bobb Neill won door interventie van de scheidsrechter van de oud Europees kampioen Ray Famechon uit Frankrijk in de vijfde ronde, nadat de Fransman aan beide ogen gewond was geraakt.

Nieuws in het kort

— De Amerikaanse posterijen zullen een speciale driecents postzegel uitgeven ter bevordering van de vriendschap tussen de kinderen in de gehele wereld.

— Volgens de Belgische nationale radio omroep heeft de „internationale geluksketen" ten behoeve van de nabestaanden van de slachtoffers van de mijnramp te Marcinelle in totaal 25.133.375 Belgische franken opgebracht. De Nederlandse bijdrage beliep 1.516.980 frank, aldus een uitzending.

— De arts verloskundige van de Engelse koninklijke familie, sir William Gilliat, is bij een auto-ongeluk in het Engelse graafschap Surrey om het leven gekomen. Sir William heeft assistentie verleend bij de geboorte van prins Charles en prinses Anne.

Basketballwedrijden

Huracan versloeg „Jong Curacao" met gemak

Willemstad. — Gisteravond werd er weer een wedstrijd van de competitie, uitgeschreven door de basketballbond, gespeeld in het JPF sportpark en wel tussen HURACAN en JONG CURACAO.

De wedstrijd zelf is matig geweest en Huracan nam het kalmpjes op aangezien zij zeker was van haar meerderheid op Jong Curaçao. De punten gingen voor de rust gelijkelijk op en de stand werd 27 22 voor Huracan.

Na de rust hebben de Huracanmensen de machine op volle toeren gezet en door prachtig combineren en doelen nam zij een grote voorsprong na de rust. Jong Curaçao deed alles wat in haar vermogen lag dit in te halen doch kon niets doen tegenover zo'n groot overwicht en de wedstrijd eindigde met 71-44 in het voordeel van Huracan. De topscorer was Macharius van Huracan met 26 punten, en bij Jong Curaçao was het Labast met 20 punten. De jongens van Jong Curaçao zijn veelbelovend en ze zullen zeker met meer oefenen en beter combineren btere resultaten bereiken. Op donderdagavond 4 oktober zijn twee wedstrijden nl. Aquino — SDL en de bekende rivalen Lightning — Sithoc.

De wedstrijd tussen Dragons en Athene kon dinsdagavond niet doorgaan wegens het niet verschijnen van Athene, waardoor Dragons beschouwd werd de match te hebben gewonnen.

Rapallo. — De Italianen Alberto Novelli en Ennia Falco hebben, zonder gebruik te maken van een ademhalingstoestel, in de haven van Rapallo een diepte van 51 meter bereikt, waarmede zij het wereldrecord van 39 meter, dat op naam van de Fransman Raymond Bucker stond, hebben verbeterd. Zij volbrachten hun prestatie respectievelijk in een minuut veertig en een minuut 26 sekonden. Falco werd, bij het verlaten van het water, onwel.

Parijs. - Maarschalk Alphonse Juin, de hoogste Franse militair in rang, heeft maandag zijn bevel over de geallieerde strijdkrachten in Centraal Europa aan generaal Jean Valluy, die vroeger voor Frankrijk zitting had in de permanente groep van de N.A.V.O. te Washington. In de afscheidsplechtigheid in het geallieerde hoofdkwartier nabij Parijs, verklaarde Juin dat de aanwezigheid van Amerikaanse en Britse strijdkrachten in Europa het beste cement was voor de Europese eenheid.

Tussen neus en lippen

Opa per ongeluk over de oceaan

Een 71-jarige New Yorker, James la Guardia, is per ongeluk over de oceaan gevaren. Op een dag wandelde hij langs de kade in New York en zag een menigte mensen aan boord van het passagiersschip „United States" gaan. Zonder te beseffen dat hij zich op een schip begaf, volgde hij hen en wandelde drie uur lang door het fraaie „gebouw". Toen vond hij het tijd om naar huis te gaan en hij verzocht een steward een taxi voor hem te bestellen. Aangezien het schip toen reeds op zee was, werd hij als „verstekeling" voor de kapitein gebracht, die hem door de scheepsdokter liet onderzoeken. Deze kwam tot de conclusie dat de oude heer bij zijn volle verstand was, doch werkelijk niet had begrepen dat hij op een schip was......

Te nieuwsgierig

In de Australische staat Victoria hebben leerlingen die op het punt staan de school te verlaten een formulier gekregen waarop 42 vragen over hun gezinsleven ingevuld kunnen worden. Voorbeelden van deze openhartige nieuwsgierigheid: Wonen uw ouders samen? Hoe verdienen zij hun geld? Is uw vader vrijmetselaar? Wat is het merk van de auto van pa, en hoe oud is deze? Is er thuis een ijskast? De vragenlijst werd opgesteld door een Amerikaanse hoogleraar, namens de raad van onderwijskundig onderzoek. Het doel ervan is uit te vinden waarom zo weinig kinderen met goede capaciteiten na hun middelbare opleiding de studie voortzetten. De kritiek van de zijde der ouders is uiteraard hevig, doch het schijnt dat de kinderen de vragen met groot genoegen beantwoorden.

Baby

Een bioscoopportier in Barcelona werd op een morgen uit zijn bed gebeld door een jong paartje, dat hem opgewonden vertelde „iets in de bioscoop te hebben laten liggen". Lichtelijk verbaasd ging de man het paar voor naar de zaal, waar beiden tegelijk een kreet van verlichting slaakten: op een fauteuil lag prins-heerlijk nog de baby te slapen, die ze de vorige avond hadden vergeten......

Politiek asyl

Een postduif uit Cheltenham (Engeland heeft klaarblijkelijk om politiek asyl in Rostock in de oostzone van Duitsland gevraagd. De eigenaar kreeg bericht dat zijn duif daar de vrijheid verkozen had en niet wenste terug te keren.

Kras oudje

Een van de oudste inwoners van Zuid-Afrika is een 115-jarige herder in Burghersdorp, in de Kaap-provincie. De herder, bekend als „Oude Angus", werkt al sinds 1908 in dienst van een zekere mr. Ben Smit. „Oude Angus" is nog recht van lijf en leden en heeft een wonderbaarlijk geheugen. Eens per maand zien de bewoners van Burghersdorp de oude herder. Dan komt hij zijn pensioencentjes halen waarop hij aanspraak maakt ondanks het feit dat hij nog een betrekking heeft. Angus heeft al enige generaties schapen overleefd.

Reünie

De gebroeders Miller, respectievelijk 80, 77 en 73 jaar oud, zijn voor het eerst sinds 57 jaar bij elkaar gekomen om het graf van hun vierde broer, George te bezoeken en te verzorgen. George kwam op 11 december 1899 bij de slag bij Magersfontein, nabij Kimberley (Zd. Afrika) om het leven. Zijn drie broers overleefden de strijd maar waren in al die jaren niet in elkaars nabijheid geweest.

HONDERD JAAR K.N.S.M.

6)

In 1918 komt dan na ruim 4 jaar oorlog tenslotte de wapenstilstand gevolgd door de vrede. De K.N.S.M. heeft in deze eerste wereldoorlog grote verliezen geleden, vooral aan tonnage. Maar niettegenstaande dat werden ruim 90.000 ton bijgebouwd, zodat tegen het einde van 1918 de totale vloot een draagvermogen heeft van bijna 200.000 ton.

Een periode van opbouw en uitbreiding van het bedrijf breekt dan aan, maar tussen perioden van voorspoed vinden wij tussen de eerste en tweede wereldoorlog ook twee diepe, de gehele wereld schokkende, depressies.

In de jaren 1921 tot 1924 is de concurrentie hevig. De vrachten dalen steeds en de stookolieprijzen stijgen. In 1925 gaat de K.N.S.M. er toe over, de „Simon Bolivar" te bestellen, in 1926 gevolgd door de bestelling van de „Baarn", „Boskoop" en de "Cottica". In Curacao, dat door de vestiging van de raffinaderijen van de Koninklijke Shell Groep tot grote ontwikkeling was gekomen, worden in 1920 de etablissementen aan de Westwerf aangekocht en om te voorzien in de behoeften van passagiersverkeer tussen Maracaibo, de winplaats van de ruwe olie, en Curacao, de raffinaderij, wordt van 1929 af met een speciaal passagiersschip, „El Libertador" het passagiersverkeer door de K.N.S.M. onderhouden.

Niet alleen dat de economische crises die vielen tussen wereldoorlog 1 en 2 en die zoeven werden aangeduid een enorme neergang brachten in het ladingaanbod en het vrachtenpeil, óók het eenzijdig vasthouden door Nederland van de gouden-standaard in de jaren 1930-1936 heeft daarenboven invloed op 't gehele maatschappelijke leven gehad en het waren al deze oorzaken die leidden tot moeilijkheden voor het gehele Nederlandse volk; die ook leidden tot financiele moeilijkheden voor de K.N.S.M.

In 1930 telt de vloot van de K.N.S.M. 91 schepen en de tonnenmaat van deze vloot is in de laatste 30 jaren meer dan vertienvoudigd. Doch omstreeks die tijd is de wereldcrisis zeer voelbaar en in 1931 maakt het feit, dat de Engelse regering wel gehouden standaard loslaat doch Nederland dit niet doet, een gebeurtenis die als de „val van het pond" bekendheid heeft gekregen, de situatie nog moeilijker. Begin 1933 zijn negentien vrachtschepen opgelegd met 102.791 ton. Het hoogste aantal (in 1932) was 26 opgelegde schepen, het laagste aantal 9 stuks. De ernstige situatie leidde in de periode van 1929 1935 tot een daling van de ontvangsten met ruim 53%.

Na het loslaten van de gouden standaard door de Engelse regering/ 1931, tot september 1936, als Nederland ook de gouden standaard loslaat, wordt de situatie voor de K.N.S.M. zowel als voor alle rederijen en industrieën steeds critieker. De regering richt de "Benas" op. "Benas" is een in de wandeling gebruikte afkorting van: Maatschappij tot Behartiging van Nationale Scheepvaartbelangen, welke maatschappij zich ten doel stelde de Nederlandse scheepvaart door de moeilijkheden heen te helpen door het verlenen van leningen en hypothecaire credieten.

Ook de K.N.S.M. moet van de diensten der "Benas" gebruik maken maar niettegenstaande deze maatregelen worden in de crisisjaren grote offers geëist om de K.N.S.M. voor liquidatie te behoeden. Een financiele reorganisatie is het gevolg van de moeilijke economiesituatie in de wereld. Nog voordat in september 1936 de Nederlandse regering van het ladingaanbod geconstateerd, een stijging die helaas gekarakteriseerd wordt door de voortekenen van de grote strijd, die in 1939 zal uitbreken.

Die stijging, gevolgd door de mogelijkheid om na het loslaten van de gouden standaard beter te kunnen concurreren, geeft 'n grote opleving. Het financiele herstel waarover zoeven gesproken werd had een groot vertrouwen kunnen geven in de toekomst ware het niet, dat in 1939 de dreiging van een tweede wereldoorlog, die reeds lang als een schaduw over de wereld heeft gehangen, werkelijkheid wordt.

Opnieuw wordt de wereld door een grote strijd geteisterd.

Als deze oorlog in 1939 uitbreekt bestaat de vloot van de K.N.S.M. uit: 8 passagiersschepen, 46.237 b.r.t. en 78 vrachtschepen met 247.286 tonnen draagvermogen. Het s.s. "Simon Bolivar" viel in dit jaar reeds aan het oorlogsgeweld ten offer (8.309 b.r.t.).

Nu begint een nieuw hoofdstuk in het K.N.S.M.-bedrijf.

Als namelijk op 10 mei 1940 ook Nederland in die tweede wereldoorlog wordt betrokken moet het scheepvaartverkeer van Nederland uit geheel worden gestaakt. Geleidelijk moet men er toe overgaan de establisementen in Amsterdam zowel als in Rotterdam te sluiten. Het personeel wordt de behulpzame hand geboden bij het verkrijgen van een tijdelijke betrekking bij de vele diensten die uit de oorlog geboren worden, waar nodig aangevuld met wachtgelden. Maar buiten Nederland wordt door allen die in de mogelijkheid daartoe zijn, waar zij zich ook bevinden aan de wal of op de schepen, het werk voor de zaak van de vrijheid ter hand genomen, onder de allermoeilijkste omstandigheden.

Intensief neemt de K.N.S.M. vloot en haar bemanning van hoog tot laag, nemen ook de walemployes op vele plaatsen ter wereld, aan de oorlogvoering deel. Niet alleen aan de actieve oorlogvoering bestaande uit 't vervoer van troepen en oorlogsmateriaal maar ook aan de ravitaillering. Deze ravitaillering brengt met zich mee een drukke vaart tussen Noord- en Zuid-Amerika en andere werelddelen, een vaart welke evenals die op Engeland veel slachtoffers eist omdat het duikbootwapen bijna over de gehele wereld opereert en de actie-radius van vliegtuigen steeds groter en groter wordt. Wij denken bij dit alles, om *enkele* voorbeelden te noemen, aan bauxietverschepingen naar Amerika en aan de grote en zeer gevaarlijke transporten ten behoeve van de verdediging van het Panamakanaal.

Ook worden de verbindingein tussen West-Indië en Noord-Amerika uitgebreid, noodzakelijk voor het importeren van levensbenodigdheden in het Caraibische gebied.

Zelfs wordt door de K.N.S.M. een nieuwe dienst geopend waarin de schepen regelmatig rondom geheel Zuid-Amerika varen. De schepen in die dienst varen van Buenos Aires uit noordwaarts, door het Panamakanaal, bedienen de landen aan de westkust, gaan door Straat Magelhaen, terug naar Buenos Aires. Doordat de Zuid-Amerikaanse landen meer dan anders voor hun goederenruil op het eigen werelddeel zijn aangewezen, daar het verkeer met Europa geheel is verbroken, krijgen ook deze dienst een groot belang.

(WORDT VERVOLGD)